

Opinnäytetyö (AMK)
Musiikin koulutusohjelma
Musiikkipedagogin suuntautumisvaihtoehto
2012

Tiina Lustig

EMILIE MECHELIN

- oopperalaulajatar ja pedagogi
autonomian ajan Suomessa

TURUN AMMATTIKORKEAKOULU
TURKU UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES

OPINNÄYTETYÖ (AMK) | TIIVISTELMÄ

TURUN AMMATTIKORKEAKOULU

Musiikin koulutusohjelma | Musiikkipedagogin suuntautumisvaihtoehto

Opinnäytetyön valmistumisajankohta | 46

Ohjaaja(t) Vesa Kankaanpää, Soili Lehtinen

Tiina Lustig

EMILIE MECHELIN

Olen halunnut tässä opinnäytetyössäni tuoda esille Emilie Mechelinin, erään 1800-luvulla vaikuttaneen suomalaisen laulunopettajan, jonka elämäntyö on jostain syystä jäänyt vähäiselle huomiolle. Hän opiskeli laulua opettajinaan Gustave Roger, Pauline Viardot-Garcia, Jean-Jacques Masset ja Signe Hebbe. Mielestäni Emilie Mechelin on jo sen takia kulttuurihistoriallisesti merkittävä henkilö, että hän on ollut monen kuuluisuuteen nousseen laulajan ensimmäisiä laulunopettajia. Näiden oppilaiden joukkoon ovat lukeutuneet mm. Emmy Strömer (Achté), Emma Engdahl, Ida Basilier, Adée Flodin ja Abraham Ojanperä. Neiti Mechelin valittiin myös Helsingin Musiikkiopiston (Sibelius-Akatemia) ensimmäiseksi laulunopettajaksi.

Emilie Mechelin teki nuorena pitkiä konserttimatkoja eri puolille Suomea. Hän oli lisäksi kiinnitettynä useamman vuoden ajan Helsingin ruotsalaiseen teatteriin (Nya Teatern). Neiti Mechelinin elämän huippukohtia oli laulaa Tukholman kuninkaallisessa oopperassa. Hänen aktiivinen laulajanuransa jäi melko lyhyeksi osittain varmaankin terveydellisistä syistä, sillä hän kärsi aika ajoin hengitystietulehduksista. Neiti Mechelin vietti hyvin mielenkiintoista ja vaihtelevaa elämää matkustellen paljon. Lisäksi hän toimi pitkiä aikoja laulunopettajana ulkomailla etenkin Tukholmassa ja Kristianiassa (Oslo).

Opinnäytetyön lähdemateriaalina olen käyttänyt mm. sen ajan sanomalehtiä. Lehtikirjoitukset antavat Emilie Mechelinistä kuvan erittäin pidettynä laulunopettajana, joka myös seurasi tarkasti alansa uusimpia kehityssuuntia. Tutkimukseni on pääasiassa biografinen, mutta olen pyrkinyt myös selvittämään hänen opetusmetodejaan, jotka ainakin alkuvuosina pohjautuivat pitkälti professori Masset'n menetelmiin. Löytämieni tietolähteiden mukaan neiti Mechelinillä ei ollut volyymitaan isoa ääntä. Se oli kuitenkin kantava, kirkas, pehmeä ja puhdas soiden tasaisesti kaikissa rekistereissä. Sain hänestä kaiken kaikkiaan erittäin miellyttävän vaikutelman työlleen ja oppilailleen omistautuvana taiteilijana.

ASIASANAT:

1800-luku, laulaminen, opetus, metodit, bel canto

BACHELOR'S THESIS | ABSTRACT

TURKU UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES

Degree programme in Music | Music pedagogue

2012 | 46

Instructors Vesa Kankaanpää and Soili Lehtinen

Tiina Lustig

EMILIE MECHELIN

I have wanted this thesis to highlight Emilie Mechelin who was a Finnish singing teacher in the 19th century and whose life's work for some reason has been largely neglected. She studied with singing teachers Gustave Roger, Pauline Viardot-Garcia, Jean-Jacques Masset and Signe Hebbe. I think Emilie Mechelin is a historically significant person because she has been one of the first teachers for many famous singers such as Emmy Strömer (Achté), Emma Engdahl, Ida Basilier, Adée Flodin and Abraham Ojanperä. Ms. Mechelin was also chosen to be the first singing teacher of the Helsinki Music Institute (Sibelius Academy).

In her youth Emilie Mechelin made long concert tours to different parts of Finland. She was also attached to the Swedish Theatre in Helsinki (Nya Teatern) for several years. One of the highlights in the life of Ms. Mechelin was to sing at the Royal Opera in Stockholm. Her active career of singing was relatively short, probably partly for health reasons, since she suffered from frequent respiratory infections. Ms. Mechelin spent a very interesting and varied life in travelling a lot. For long periods she also worked as a voice teacher abroad, especially in Stockholm and in Kristiania (Oslo).

Among the other things I have used newspapers of that period as the source material for my thesis. The newspaper articles give an image of Emilie Mechelin as a highly regarded voice teacher, who also followed closely the latest developments in her field. My research is mainly biographical, but I have also sought to clarify her teaching methods, which, at least in the early years were based largely on the methods of Professor Masset. According to the data sources I have found, Ms. Mechelin didn't have a large volume of sound. It was, however, carrying, clear, soft and pure chiming evenly in all registers. I got all in all a very pleasant impression of her as an artist, who was devoted to her work and her pupils.

KEYWORDS:

The 19th century, singing, teaching, methods, bel canto

Sisällysluettelo

1	JOHDANTO	5
2	EMILIE MECHELININ ELÄMÄNVAIHEITA	7
2.1	Emilien perhetausta	7
2.2	Opintoja ulkomailla	8
2.3	Roolisuoritus Flotow´n Marthana	12
2.4	Järjestötoimintaa ja opintosuunnitelmia	14
2.5	Emilien terveysongelmia	15
2.6	Opintoja ja töitä kuninkaallisessa oopperassa	18
2.7	Taistelu teatterin puolesta	20
2.8	Helsingin Musiikkiopisto	22
2.9	Muutto ulkomaille	24
2.10	Vuokraemäntä ja laulunopettaja	27
2.11	Hyväntekeväisyystoimintaa	30
2.12	Vastalause Aino Acktén puolesta	31
2.13	Emilien vanhuusvuodet	33
3	EMILIEN OPETUSMENETELMIÄ	34
3.1	Emilien opettajat	34
3.2	Emilien lauluääni	38
4	AJATUKSIA LOPUKSI	40
5	LÄHTEET	42

1 JOHDANTO

CICERO: "HISTORIA MAGISTRA VITAE".

Olen aina ollut kiinnostunut historiasta ja asioiden syy- ja seuraussuhteista. Aloin sen vuoksi etsiä opinnäytetyöni aihetta tutustumalla 1800-luvun laulajiin. Ajanjakso oli muutenkin kiinnostava, sillä olihan sen alkupuoli vielä ns. bel canto -laulutavan suurinta kukoistusaikaa. Halusin nimenomaan selvittää suomalaisten kuuluisien laulajien yhteyksiä ulkomaalaisiin opettajiin. Minua kiinnosti myös selvittää, keiltä he olivat saaneet opetusta laulamissa ja millaisia mahdollisesti olivat heidän opetusmenetelmänsä.

Järjestin aluksi näitä laulajia ja heidän laulunopettajiaan eräänlaiseksi kaavioksi, mistä kävi ilmi, kuka ketäkin opetti. Tätä jäsentelyä tehdessäni törmäsin usein Emilie Mechelinin nimeen. En muistanut aikaisemmin kuulleen hänen ja mielenkiintoni heräsi. Kuka mahtoikaan olla tämä laulopedagogi, joka oli opettanut ja ohjannut jatko-opintojen pariin ulkomaille monia tunnettuja laulajia. Oli yllättävää todeta, että näinkin tärkeä, kulttuurihistoriallisesti merkittävä henkilö oli jäänyt vaille suurempaa huomiota. Etenkin, kun hänen veljestään Leo Mechelinistä tuntui löytyvän sitäkin enemmän materiaalia.

Olin jo luovuttamassa, kunnes lopulta havaitsin linkin Kansalliskirjaston digitoitujen aineistojen sivuille. Siellä oli mahdollisuus selata vanhoja 1800-luvun ja 1900-luvun alun sanomalehtiä. Löysin monta sivua lehtiaineistoa, jossa oli vaihtelevasti tietoa Emilie Mechelinistä. Materiaalia löytyi sen verran, että arvioin sen ilokseni riittävän opinnäytetyötä varten. Historiallisia lehtiä oli kuitenkin haasteellista tutkia, sillä lähes kaikki aineisto oli ruotsinkielistä. Sen ajan kieliasu erosi myös nykyruotsista. Sanomalehdet eivät myöskään olleet kronologisessa järjestyksessä. Minun oli siis ensin suomennettava ja lajiteltava kirjoitukset aikajärjestykseen. Vasta tämän jälkeen pääsin varsinaisesti aloittamaan kirjoittamisen. Joissakin yhteyksissä Emilie on mainittu Emelienä. Kyseessä on luultavasti vahingossa lehteen tullut painovirhe.

Halusin säilyttää osan tekstistä sellaisenaan, koska siten se mielestäni antaa autenttisemman kuvan kyseisestä ajasta. En ole korjannut lehtikirjoituksissa olevia kirjoitusvirheitä, vaan olen antanut niiden olla. Nämä ruotsin- ja myös englanninkieliset lainaukset, joita en ole kääntänyt, ovat suhteellisen lyhyitä ja helposti ymmärrettävissä. Sanomalehdistä otetut suorat sitaatit olen selvyuden vuoksi sisentänyt. Suomennoksissani olen pyrkinyt säilyttämään alkuperäisen sävyn. Kieli oli siihen aikaan koristeellisempaa ja lauseet yleensä hyvin pitkiä. Tästä huolimatta olen mielestäni onnistunut kääntämään tekstin melko sujuvasti luettavaan muotoon.

Opinnäytetyöni Emilie Mechelinistä on kaksiosainen kokonaisuus. Aluksi kokoaan pääosin yllä mainituista sanomalehdistä ja mikrofilmeiltä kerätyn aineiston biografiseksi tutkimukseksi. Kesken opinnäytetyöni teon löysin internetistä Suomen musiikkitiede 100 vuotta: juhlasymposiumin satoa-julkaisun, jonka oli toimittanut Anna-Elena Pääkkölä helmikuussa 2012. Tässä julkaisussa oli mm. Ulla-Britta Broman-Kanasen artikkeli ”Emilie Mechelin och Emma Engdahl: inhemska operaprimadonnor på Nya Teatern i Helsingfors”. Kaikki viittaukseni Broman-Kanasen artikkeliin perustuvat tähän julkaisuun.

Työni loppuosassa käsittelen Emilien mahdollisia opetusmetodeja hänen tunnettujen opettajiensa käyttämiin menetelmiin perustuen. Näistä menetelmistä olen saanut tietoa mm. Emilien opettajien omista laulutekniikkaa käsittelevistä kirjoista sekä muista lähteistä. Tarkoitus ei ole kuitenkaan tehdä uutta opinnäytetyötä Emilien lauluopettajien metodeista, vaan vain pääpiirteittäin valottaa heidän käsityksiään laulamisesta siltä osin, kuin uskon sen vaikuttaneen Emilien omaan opetukseen.

Pyrkimykseni on koota mahdollisimman paljon tietoa Emiliestä ja saada hänestä jonkinlainen käsitys laulajana ja laulopedagogina. Mielestäni hän on henkilö, jonka ei soisi unohtuvan historian hämärään. Haluan tällä opinnäytetyölläni myös tuoda Emilie Mechelinin paremmin laajempaan tietoisuuteen. Toivon lukijoilleni mielenkiintoisia lukuhetkiä Emilien parissa!

2 EMILIE MECHELININ ELÄMÄNVAIHEITA

2.1 Emilien perhetausta

Johanna Emilie Sofie Mechelin (8.4.1838 - 22.12.1917) syntyi Haminassa monikulttuuriseen perheeseen. Äiti Amanda Gustava oli Viipurin saksalaisia ja isä, filosofian maisteri, valtioneuvos Gustaf Johan Mechelin (1807 -1863) polveutui suvusta, joka oli 1600-luvulla lähtenyt alun perin Belgian Mechelen -nimisestä kaupungista. Gustaf työskenteli Haminan kadettikoulun opetuksen tarkastajana. Hän oli hyvin suomenmielinen ja pitkälti hänen ansiotaan olikin, että kadettikouluun saatiin suomenkielen opetusta. Mechelinien perheeseen syntyi kaikkiaan viisi lasta, joista Julia menehtyi jo lapsena. Emilien vuotta nuoremasta veljestä, Leo Mechelinistä (1839 – 1914), tuli mm. tunnettu talouselämän vaikuttaja, lakitieteen tohtori ja senaattori. Emiliellä oli myös nuorempi sisar Alma (Nathalia). Lapsista nuorin Victor-veli kuoli vain 29-vuotiaana. (Boijer, Gustaf Magnus – Genealogy Data [viitattu 16.7.2012]; Hiski-Historiakirjat [viitattu 28.6.2012]; Historical dictionary of music and musicians of Finland/Mechelin [viitattu 16.7.2012]; Wikipedia. Leo Mechelin [viitattu 28.6.2012]; Sukuseura Mechelinus – Etusivu [viitattu 14.7.2012]; Sukuseura Mechelinus 2005,)

Perheessä puhuttiin useita kieliä, mm. ruotsia, saksaa, venäjää ja ranskaa (Wikipedia. Leo Mechelin [viitattu 28.6.2012]). Vanhemmille oli tärkeää, että lapset saivat mahdollisimman hyvän kasvatuksen. Vaikka perhe ei tietojen mukaan ollut erityisen varakas, heillä on täytynyt olla vaikutusvaltaisia tukijoita ja suhteita, joiden avulla Emilie on päässyt laulajanuransa alkuun. Haminassa oli siihen aikaan vilkas seurapiirielämä ja hyvä konserttisali. Kaupunki sijaitsi sopivasti meritien varressa Helsingin ja Pietarin puolivälissä. Sinne poikkesivat monet taiteilijat esiintymään. Mechelinit myös musisoivat itse mielellään. Isä sävelsi hiukan ja soitti viulua. Äiti puolestaan säesti taitavasti pianolla. Hänellä oli myös tietojen mukaan hyvä musiikkikorva, mikä periytyi lapsille. (Finsk Tidskrift 1.1.1928) En ole löytänyt mitään mainintoja Emilien ensimmäisestä laulunopettajasta, mutta erään lehtitiedon mukaan hän olisi kuitenkin saanut

valtiolta apurahaa opintoihinsa ulkomailla (Vikingen, 25.10.1873). Emilie opiskeli vuosien 1865 – 1867 aikana Pariisissa opettajinaan tenori Gustave Roger (1815 – 1879), Pauline Viardot-Garcia (1821 – 1910) ja Jean Jacques Masset (1811 – 1903) (Historical dictionary of music and musicians of Finland/Mechelin [viitattu 16.7.2012]). Opintomatka tuli varmasti myös pelastuksena murheeseen ja ikävään. Tutkiessani tarkemmin Emilien sukupuuta huomasin, että Amanda-äiti oli kuollut huhtikuussa 1865 ja isäkin pari vuotta aiemmin (Sukuseura Mechelinus 2005).

2.2 Opintoja ulkomailla

Miksi nuoret taiteilijat lähtivät Pariisiin opiskelemaan? Pariisi oli 1800-luvulla johtava kulttuurikaupunki Euroopassa. Ranskan kieli oli siihen aikaan diplomaattikieli. Siellä oli mm. Opéra-Comique, maineikkaat Pariisin taidekoulu (École des Beaux-Arts) ja Pariisin konservatorio kuuluisine opettajineen. Eri alojen taiteilijat kohtasivat toisiaan ja tämä ilmapiiri oli omiaan inspiroimaan heitä. Gustave Roger ja Pauline Viardot kävivät usein Pietarissa konserttimatkoilla (Gustave Roger/Paul Frecker – Nineteenth Century Photography [viitattu 26.7.2012]; The Life of Pauline Viardot [viitattu 21.7.2012]). Sen vuoksi pidän mahdollisena, että jonkinlaisia yhteyksiä on solmittu jo näiden matkojen aikana ennen kuin Emilie lähti ensimmäiselle opintomatkalle Pariisiin.

KONSERTTIKIERTUEITA

Palattuaan takaisin Suomeen Emilie teki menestyksekkäitä konserttimatkoja viulisti Johan Lindbergin (1837 – 1914) kanssa ainakin Viipuriin, Turkuun ja synnyinkaupunkiinsa Haminaan. Viipurissa tosin saksalaisen seurakunnan pastori nousi vastustamaan konsertin järjestämistä Pietari-Paavalin kirkkoon liian maallisen ohjelman takia, joten konsertti siirrettiin Huusniemelle

(Helsingfors Dagblad 25.8.1868). Tällaista vastakkainasettelua hengellisen ja maallisen musiikin välillä on vielä nykyäänkin.

Höyrylaivayhteydet olivat siihen aikaan nopein ja mukavin tapa matkustaa, sillä rautatieverkosto oli puutteellinen ja suurelta osin vielä rakenteilla. Turkuun Mechelin ja Lindberg saapuivatkin höyrylaiva Kreivi Bergillä maanantaina 24.8.1868 pitääkseen konsertin teatterissa keskiviikkona ja ”hengelliset soittajaiset” Turun tuomiokirkossa seuraavana sunnuntaina. (Sanomia Turusta 28.8.1868; Åbo Underrättelser 25.8.1868) Erään Turun tuomiokirkon konserttiohjelmätiedon mukaan Mechelin lauloi aarian Haydn’n Luominen-oratoriosta ja Pergolesin Stabat Materista ja urkusäestyksellä Gounod’n Ave Marian. Lindbergin esityksiä olivat vuorostaan Bach: Chaconne, Heinrich Wilhelm Ernst: Elegie ja Spohr: Adagio Religioso. (Historical dictionary of music and musicians of Finland/Mechelin [viitattu 16.7.2012]) Näissä tiedoissa ei tosin mainittu esityspäivämäärää. Ohjelma saattaa olla peräisin myöhemmiltäkin konserttimatkoilta.

Haminan konserttiarvostelun mukaan Emilien äänessä oli kuultavissa huomattavaa kehitystä verrattuna lauluopintoja edeltävään aikaan. Tämä oli havaittavissa äänen puhtaudessa, voimakkuudessa, vahvuudessa ja pehmeudessa: ”...röstens renhet, styrka, kraft och mjukhet.” (Helsingfors Dagblad 21.10.1868).

TEATTERIELÄMÄÄ

Toukokuun alussa 1869 Arkadia-teatterissa näyteltiin suomenkielisiä seuranäytelmiä, mm. Flotow’n Martha, jonka pääosassa lauloi Emilie. Kansan lehti arvioi 22.5.1969 esitystä tähän tapaan:

”Näytelmäkappaleissa oli laulua jokaisessa, ja viimeainitun pääosan näytteli laulajattaremme neito Mechelin, jonka nimeä jo tekin salon

weikot lienette ennenkin sattuneet kuulemaan, waikkei näin ilahuttavan uutisen mukana.”

Vanha sanomalehtikieli on toisinaan vaikeasti ymmärrettävää ja tämän pitkän lauseen loppu tuntuu aika oudolta kommentilta. En löytänyt viitteitä, jotka olisi voinut yhdistää tähän lauseeseen. Pakostakin tulee mieleen, että kyseessä on sen ajan poliittinen kannanotto. Kansan lehti on vasemmistolainen, työväenlehti ja suomenkielinen. Emilie Mechelinin perhetausta oli porvarillinen ja ruotsinkielinen, tosin isänmaallinen. Tässä viitataan mahdollisesti Leo-veljeen tai aivan toiseen Mechelin-suvun jäseneen kuin Emiliehin.

Flotow'n Martha-laulunäytelmää esitettiin myös ruotsalaisessa teatterissa (Nya Teatern) vuoden 1869 aikana. Emilie oli siinäkin pääosassa. (Broman-Kananen 2012 [viitattu 25.7.2012])

TOINEN OPINTOMATKA PARIISIIN

Ensimmäisten opintovuosiensa jälkeen Emilie Mechelin ilmoitti Helsingfors Dagbladetissa 29.10.1867 antavansa laulutunteja professori Masset'n metodin mukaan. Palaan tähän metodiin myöhemmin tässä opinnäytetyössäni. Hänen ensimmäisiä oppilaitaan olivat mm. Emmy Strömer (Achté) (1850 – 1924), Ida Basilier-Magelssen (1846 – 1928) ja Emma Engdahl (1852 – 1930). (Broman-Kananen 2012 [viitattu 25.7.2012]; Salmonsens konversationsleksikon /Finland/92 [viitattu 23.7.2012]) Vuoden 1869 aikana Emilielle kypsyi myös ajatus lähteä uudestaan Pariisiin jatko-opintoihin.

”Laulajatar, neiti E. Mechelin aikoo syksyllä lähteä Pariisiin, laulutaitoansa kartuttamaan. Sitä ennen antaa neiti M. laulajaisia muutamissa maamme kaupungeissa, niitten seassa Haminassa nousevan wiikon alussa.” (Suomalainen Wirallinen Lehti 11.9.1869)

Löysin Uuden Suomettaren sivuilta (nro 81, 4) yhden tähän viittaavan konsertti-ilmoituksen. Emilie lauloi 11.10.1869 pidetyssä konsertissa Helsingin yliopiston juhlasalissa lehdessä olleen ohjelman mukaan seuraavaa: aarian Verdin oopperasta Ernani, Meyerbeerin Hugnotit -oopperasta resitatiivin ja Romanssin sekä Beethovenin Konserttiaarian. Kevennyksenä oli lopussa Collanin Torpflickan, Pasiuksen Barn af Hellas ja suomalainen kansanlaulu. Tilaisuudessa esiintyi toki muitakin mm. herra E. Bech ja herra Niemann. Seuraavassa Uuden Suomen numerossa (nro 82, 2) oli konsertista tällainen maininta:

”Neiti E. Mechelin’in laulajaisissa viime tiistaina oli väkeä waan noin neljättä sataa henkeä. Niinkuin jo ennakoita voi odottaa lauloi neiti M. laulettawansa erinomaisella taitawuudella ja sulolla, jotta mieltymys olikin warsin yleinen ja suuri.”

Odotettu opintomatka alkoi 22. lokakuuta ja mukaan lähtivät myös Emilien oppilaat Emmy Strömer ja Ida Basilier. (Pakkanen 1988, 21; Merkkihenkilöitä/Ida Basilier-Magelssen [viitattu 11.2.2012]) Outi Pakkanen ei tässä yhteydessä mainitse mitään siitä, että Emmyn ja Idan mukaan olisi lähtenyt myös Emilie Mechelin. Sain tämän tiedon sanomalehtien välityksellä. Toisaalta siihen aikaan olisi ollut arveluttavaa lähettää kahta nuorta tyttöä niin pitkälle matkalle Pariisiin. Heillä täytyi uskoakseni olla myös vanhempaa matkaseuraa, vaikka siellä oleili ja opiskeli noina aikoina useampikin suomalainen taiteilija. Seurasta ei siis varmaankaan ollut puutetta eikä ikävä päässyt yllättämään.

TAKAISIN SUOMEEN JA ESTRADAILLE

Helsingfors Dagblad uutisoi taiteilijoiden paluun Tukholmasta Helsinkiin 7.6.1870:

”Våra unga sångerskor, fröknarne Mechelin och Strömmer, hvilka för sångstudier tillbringat vintern i Paris, återvände i lördags öfver Stockholm till Helsingfors.”

Heinäkuun lopulla höyrylaiva ”Aura” toi Emilien Turkuun. Hän vietti Turun seudulla ainakin viikon, sillä 2.8.1870 Emilie Mechelin konsertoi Naantalin Kaivuhuoneella. (Åbo Underrättelser 30.7.1870)

Syksyn kohokohtia oli konsertti Helsingin yliopiston juhlasalissa 10.11.1870. Emilie esiintyi siellä yhdessä Ida Basilier´n ja muutaman muun oppilaansa kanssa sekä ”teateri-soittokunnan suosiollisella avustuksella”. Ohjelmassa oli mm. Mendelssohnin konserttiaaria, Cherubinin Ave Maria, Meyerbeerin tertsettiaaria ”Hugenoteista” ja duetto oopperasta ”Afrikatar”. (Finlands Allmänna Tidning 10.11.1870; Uusi Suometar 7.11.1870)

2.3 Roolisuoritus Flotow´n Marthana

Flotow´n Martha esitettiin Uuden teatterin (Nya Teatern) näyttämöllä vuoden 1871 aikana useita kertoja täydelle salille. Siitä tuli jopa joidenkin ennakkoodotusten vastaisesti täydellinen menestys. Emilie loisti pääosassa saaden tunnustusta sekä laulu- että näyttelijäntaidoistaan:

”...wälförtjent Hwar angår de uppträdande solisterna, så intager fröken Emilie Mechelin, som utförde titelrolen, den främsta platsen. Wi kunna icke annat än hjertligt lyckönska fröken M. till hennes a framgång. Det war en värme och på flera ställen en poesi i hennes sång, som i hög grad frapperade. Den som oftare har hört hennes stora och wackra stämma, wet att den bäst egnar sig för utförandet af den breda och utdragna cantilenou, så mycket mera måste det öfwerraska att med hwarje gång fr. M. uppträdt det dramatiska elementet i hennes gjort sig mera gällande

och slutligen låtit hennes svåra parti framträda i den wackraste belysning. Henne föredrag af "Sommarens sista ros" war så ren, ädel och poetisk, att det måste gripa hwar och en. Äfwen fr M: s spel war för en på scenen owan person berömwärdt, och wi betwifla icke att, om hon oftare får uppträda på scenen, hon snart skall utbilda sig också till en mycket aktningwärd aktris." (Hufvudstadsbladet 28.11.1871)

Lehtitiedon mukaan Emilie Mechelinin ääni olisi ollut suuri. Toisaalta joissakin muissa tietolähteissä hänen ääntään on kuvailtu sanoin " kirkas ja taipuisa, vaikkei voimakas sopraano" (Historical dictionary of music and musicians of Finland/Mechelin [viitattu 16.7.2012]). Suuri-sana viittaa ilmeisesti tässä tapauksessa enemmän äänen laatuun eikä voimakkuuteen sinänsä. Artikkelin kirjoittaja todennäköisesti viittaa siihen, että Emiliessä oli ainesta kehittyä suuren luokan tähdeksi.

Finlands Allmänna Tidning arvosteli saman esityksen 30.11.1871 tähän tapaan:

"Neiti Mechelinissä teatteri on saanut oivallisen "Marthan", jonka kaunista, soinnukasta, koulutettua, puhdasta ja taipuisaa ääntä pitäisi mielihyvällä tervehtiä missä tahansa teatterissa. Hänen äänensä on täyteläinen ja metallikas, joka samalla miellyttää varmuudellaan ja pyöreydellään, mitkä ovat mitä miellyttävimpiä todisteita perusteellisesta koulutuksesta, jonka laulajatar on läpikäynyt. Suurinta on hänen kykynsä vangita yleisö suositussa soololaulussa, jossa ääni saa paisua ja olla samalla kirkas ja sointurikas miellyttäen korvaa. Jopa ensemble-osuuksissa tekee hänen äänensä erittäin kauniin vaikutuksen antaessaan niihin mitä suurinta loistoa. Vain joissain lyhyissä vuorosanoissa paljastuu epävarmuus, joka johtuu lähinnä harjoituksen puutteesta näyttämöesiintymisessä, mutta todistaa hyvästä ajoituskyvystä ja luonteen lujuudesta sekä älykkydestä, mikä antaa lupauksia vaikeuksien nopeasta voittamisesta. Neiti Mechelinillä ja herra Emanuelilla on merkittävä osuus oopperan yleisömenestykseen. He suoriutuivat ylipäättään ihailtavan tarkasti ja tekivät merkittävän vaikutuksen yleisöön." (oma suomennos)

2.4 Järjestötoimintaa ja opintosuunnitelmia

Emilie Mechelin oli aktiivisesti mukana luomassa Helsinkiin korkeatasoisempaa musiikkielämää. Richard Faltinin aloitteesta saatiin perustettua Sångföreningen – Lauluyhdistys (1871 – 1884), jonka hallitukseen mm. Emilie valittiin (Siltanen 2010, 18 [viitattu 26.7.2012]).

Vuoden 1873 aikana Emilie valmistautui lähtemään mm. Ruotsiin saamaan lisäkoulutusta Signe Hebbeltä (1837 – 1925), mutta myös voidakseen samalla opettaa (Broman-Kananen 2012). Näin hän saattoi itse kustantaa oman oleskelunsa ja lauluopintonsa. Signe Hebbe oli tunnettu ruotsalainen oopperalaulajatar, joka vaikutti siihen aikaan Tukholmassa. Hän oli esiintynyt eri puolilla Eurooppaa (Wien, Berlin, Pariisi, Palermo, Varsova, Helsinki, Tukholma, Oslo ym.) (Iso Tietosanakirja IV 1932, 514). Signe Hebbe oli saanut opetusta vuoden 1869 aikana kuuluisalta Francesco Lampertilta, joka pitäytyi vanhassa italialaisessa laulukoulussa (Hellström 2007, 2) On hyvin todennäköistä, että Hebbe tutustutti Emilien myös maestro Lampertin opetusmetodeihin.

Helsingfors Dagblad kertoo 14.7.1873 Emilien matka-aikeista:

”Nti E. Mechelinillä, joka ensi syksynä lähtee pitkäksi aikaa ulkomaille, on kuulemamme mukaan tarkoituksena tehdä matka ympäri omaa maata pitääkseen konsertteja useassa kaupungissa. Matkan on tarkoitus alkaa Lappeenrannasta päätyen Kuopioon ja sieltä Ouluun ja muihin pohjanmaalaisiin kaupunkeihin. Me uskomme voivamme ennustaa ansioituneelle laulajattarelle lämmintä vastaanottoa kaikissa kaupungeissa, joissa voidaan kuulla hänen kaunista lauluaan.” (oma suomennos)

Nämä Helsingfors Dagbladin mainitsemat maakuntamatkat vaikuttavatkin olleen onnistuneita. Morgonbladet mm. julkaisi uutisen 25.9.1873 Kokkolan konsertista, jossa neiti Mechelinin sanotaan saaneen innostuneet aplodit satapäiseltä yleisöltä.

2.5 Emilien terveysongelmia

Emilie Mechelinillä näyttää olleen kuitenkin melko heikko terveys. Broman-Kananen kertoo artikkelissaan pohjoisen ilmaston vaikuttaneen epäedullisesti Emilien ääneen niin, että se oli usein käheä. Hän joutuikin sen takia elämänsä aikana usein matkustamaan pitkiksi ajoiksi etelään hoitamaan terveyttään. (Broman-Kananen 2012)

Esimerkkinä tällaisesta matkasta löysin uutisen Helsingfors Dagbladista 16.9.1876:

”Fröken Emilie Mechelin, som för sin hälsas skull vistas utomlands under några månader, ämnar from början af vårterminen åter vidtaga med sin sångundervisning.”

JÄÄHYVÄISKONSERTTI

Vilustuminen yllätti Emilien kesken matkavalmistelujen myös syksyllä 1873, muutamia viikkoja ennen hänen jäähyväiskonserttiaan Helsingin yliopiston juhlasalissa tiistaina 14.10.1873. Hän ehti kuitenkin toipua jotenkuten ennen tärkeää esiintymistään. Konsertti oli valitettavasti kaikkea muuta kuin yleisömenestys, minkä lehtikriitikotkin totesivat hämmästellin:

”... Vielä ikävämpää on myös huomioida välinpitämättömyys, jota yleisö osoitti neiti Mechelinille, kun tuo ansioitunut laulajatar halusi jättää jäähyväiset yleisölle, jolle hän oli valmistanut niin monet nautinnolliset illat näyttämöllä tai suurten musiikkiteosten esityksissä alttiilla läsnäolollaan. Ja jolle hän niin kokonaan oli omistautunut, että hän yllirasittuneena tästä pitkäaikaisesta ja vaivalloisesta työstä ei viimeisinä vuosina ole voinut tai halunnut antaa omaa konserttia. Nyt hän toteaa, että on aiheellista suoda itselleen hyvin tarpeellinen lepo, jonka aikana hän voi harjoittaa tulevia lauluopintojaan. Jotta hän voisi toteuttaa tämän päätöksensä, on hän tehnyt konserttikiertueen ympäri maata. Onneksi hän sai lämpimämmän vastaanoton kuin tässä kaupungissa. Muun maan koulutettu ja taidetta rakastava väestö osoittaa

suurta sitoutumista tähän kunnioitettuun taiteilijaan. Tämä on valitettava tosiasia, josta emme voi vaieta ja jossa meidän on täytynyt viipyä, kun taas toinen kaupungin lehti on sivuuttanut asian kevytmielisesti. Loukatulle laulajattarelle oli myös häiritsevää yleisön kylmäkiskoisuus ja hän luottaa yleisön anteeksipyyntöön. Kunnioituksesta heitä molempia kohtaan sellainen huono käytös ei saa jäädä huomiotta.”

Kriitikko jatkaa myöhemmin samassa artikkelissa:

”Jäähyväiskonserttinsa nti Mechelin aloitti Agathan isolla aarialla, joka oikeutetusti on sisällytetty illan ohjelmaan. Kunnioitetun laulajattaren näyttämöesiintyminen sopraano-osassa Taika-ampujassa on hänen äänelleen ja persoonallisuudelleen mitä parhain. Ja tässä hänen esityksensä kehittyi täyteen musikaaliseen loistoon. Aina kun on tilaisuus nähdä tämä ooppera, voidaan kuulla tämä aaria, joka kenties on nti Mechelinin paras ohjelmanumero, huomattavaa mielihyvää tuntien. Aaria voidaan epäilemättä laulaa suuremmalla dramaattisella otteella kuin mihin nti Mechelin paneutuu, mutta sellainen on liioittelua, jollaista ei kaivata konserttisalissa. Kyseisen ohjelmanumeron tilanteet eivät edellytä yhtään enempää paatosta kuin mitä laulajattaren esityksessä on: nuoren neidon, joka ei ole vuorokauteen nähnyt sulhastaan ja lopulta huomaa hänen lähestyvän, ei tarvitse ilmaista kaipaustaan yhtä voimakkaasti kuin esim. Bürgerin ”Lenore”... Nti Mechelinin esitys ”Margaretha rugin ääressä” osoittaa, että hän hallitsee koskettavampaa dramatiikkaa kuin mitä hän osoittaa Agathana. Margaretha rugin ääressä on Gounod’n Faustin kauneimpia kappaleita, joka tavallisesti jätetään pois näyttämöesityksessä. Laulajatar ymmärsi koko petetyn sielun levottomuuden ja epäilyksen samentaman sydämen niin, että tulkitsi osan yhtä todesti ja täydellisen musikaalisesti. Rosinan tuttu sisääntuloaaria oli meille myös uutuuksia, jota emme ole hänen laulamanaan kuulleet. Esitys oli tietysti virheetön, mitä tekniikkaan tulee. Mutta roolin tyylilaji, joka on kokonaan loistava ja koketti, vastaa vähemmän nti Mechelinin ääntä ja koko hänen olemustaan, mikä olisi omiaan vakavampiin osiin. Tavanomaisella ylivoimaisuudellaan hän tulkitsi muutamia pienempiä lauluja, näiden joukossa oli Gounod’n Kevätlaulu, joka erityisesti miellytti hänen eläytyntä yleisöään. Mielellään myös kuultiin Anna Forsténin avustamana duetto Rossinin Stabatista. Jäähyväiset, jotka nti Mechelin jätti kaupungillemme tässä tilaisuudessa, saavat toivon mukaan aikanaan jatkoa, jolloin hän tulee vakuuttuneeksi, että yleisömme periaatteessa osaa arvostaa häntä paremmin kuin se nyt on osoittanut.” (Helsingfors Dagblad, 24.10.1873, oma suomennos)

Vikingen-lehti kritisoi 25.10.1873 kirjoituksessaan seuraavalla tavalla:

"Oli mitä suuressa määrin yllättävää, ellei peräti masentavaa nähdä yleisön harvalukuisuus nti Mechelinin konsertissa, sillä se oli todellakin viimeinen kerta pitkään aikaan tavata tätä laulajataria, joka nyt jättää maamme konserttitalit. On surullinen tosiasia, että yleisöltä puuttui hyvin ansaittu mielenkiinto nti Mechelinia kohtaan, mutta se on valitettavasti tosiasia, jota ei voi kiistää ja josta tyhjä sali oli riittävä todiste. Me emme voi ymmärtää tätä musikaalisen yleisömmen välinpitämättömyyttä niin lahjakkaan maannaisemme edessä, vastapäätä niin erinomaista taiteilijataria, joka on hyödyttänyt maataan ja pääkaupunkia erityisesti musikaalisessa suhteessa. Nti Mechelin on yksi niistä harvoista laulajattarista, ehkä tähän mennessä ainoa, joka saatuaan nauttia valtion tukemia opintoja ulkomailla, on palannut asumaan isänmaahansa, niin että voisi vuorostaan vaikuttaa taiteen kehittämiseen maassamme sekä konserttilaulajattarena tai esiintyjänä näyttämöllä oopperoissa ja suuremmissa musiikkiteoksissa että myös arvostettuna ja pidettynä opettajana, jollaisena hän nyt lähtee ja jättää monta jälkeä uutterasta toiminnastaan.

Vaikka neiti Mechelinin alkunäyttämötaiteilijana on vähemmän onnellinen, täytyy kuitenkin tunnustaa, että ilman hänen panostaan eivät sellaiset oopperat kuin "Martha", "Windsorin iloiset rouvat", "Yöleiri" (Nattlägret), "Taika-ampuja" ja "Kruununjalokivet" (Kronjuvelerna) olisi olleet mahdollisia. Ei voi myöskään kieltää, ettei hänen päätöksensä astua parrasvaloihin ja kuulua kaksi vuotta vakituiseen näyttämöön olisi vaikuttanut lyyrisen näyttämön syntymiseen teatterissamme, jossa hän sitä paitsi ahkerasti työskenteli laulunopettajana. Usean vuoden ajan on neiti Mechelin ollut melkein ainoa täällä asuva konserttilaulajatar, joka on ollut kaikissa tilanteissa valmis mielellään avustamaan sekä kotimaisia että ulkomaisia taiteilijoita heidän konserteissaan.

Jos yleisömmen viileä vastaanotto neiti Mechelinin jäähyväiskonserttia kohtaan teki meihin ja moneen muuhun epämiellyttävän vaikutuksen, niin täytyi olla erittäin tuskallista taiteilijattarelle nähdä niin vähän hyvää tahtoa vuosikausien uurastusten jälkeen. Toivoa sopii, että tämä konsertin yleisökato oli vain tilapäistä ja että kaikkien mahdollisten huvitusten tulva sen lisäksi ensisijaisesti vaikutti asiaan. Ja toivotaan, että neiti Mechelin ei pysy liian kauan poissa, vaan antaa pian yleisölle tilaisuuden hyvittää häntä kohtaan osoitettu välinpitämättömyys.

Koska laulajatar, joka useita viikkoja on kärsinyt pahasta katarrista, oli ilmeisesti huonokuntoinen, emme halua puuttua joihinkin kriittisiin yksityiskohtiin laulussa.

Sitä paitsi onhan neiti Mechelinin laulua niin usein kritisoitu, että on liioiteltua jälleen toistaa samaa. Laulajatarta avusti viipurilainen musiikinharrastaja neiti Forstén, jonka kanssa Emilie lauloi dueton Rossinin ”Stabat materista”. Neiti Forstén esitti muutamia pianokappaleita ja teatteriorkesteri soitti alkusoiton Schubertin Rosamundesta ja Bürgerin Kehtolaulun (Schlummerlied).” (oma suomennos)

Nämä kaksi arvostelua antavat viitteitä siitä, että Emilie Mechelin kärsi hengitystietulehdusten lisäksi myös työuupumuksesta. Tämä on ymmärrettävää aikakautena, jolloin sairastelut usein venyivät pitkäaikaisiksi antibioottilääkkeiden puuttuessa. Sairastelut ovat turmiollisia lauluäänelle ja ovat varmasti koetelleet myös Emilien hermoja. Lisäksi konserttikiertueet olivat muutenkin pitkiä ja rasittavia huonojen kulkuyhteyksien takia. Tässä suhteessa täytyy vain ihaila hänen sisukkuuttaan. Osoituksena Emilien tiukasta kiertueaikataulusta löysin yllättäen kaksi eri konserttimainosta saman päivän lehdestä. Hän esiintyi vain pari päivää ns. jäähyväiskonserttinsa jälkeen vielä Hämeenlinnassa (Helsingfors Dagblad 14.10.1873). Molemmat kriitikot myös kiittävät Emilien uutteraa työpanosta Helsingin musiikkielämän hyväksi, mikä osoittaa hänen olleen hyvinkin arvostettu aikalaisten silmissä.

2.6 Opintoja ja töitä kuninkaallisessa oopperassa

Emilie ei kuitenkaan suonut itselleen kovinkaan pitkää lepotaukoa, vaan lauloi opintojensa ohessa 6.12.1873 pidetyssä kirkkokonsertissa Tukholman Adolf Fredrikin kirkossa:

”M:lle E. Mechelin kommer, enligt ”Aftonbladet”, att den 6 instundande december uppträda på en stor konsert, hvilken då gifves i Adolf Fredriks kyrka i Stockholm af den utmärkte violoncellisten och kompositören Fritz Söderman, och hvarvid konsertens sångafdelning skall uppbäras af m:lle Olena Falkman och m:lle Emilie Mechelin hvilken dessutom inom kort

ämнар debutera å lyriska scènen.” (Finlands Allmänna Tidning 28.11.1873)

Lehtikirjoituksessa kerrotaan myös Emilien lähiaikoina debytoivan Tukholman kuninkaallisessa oopperassa. Olen samaa mieltä Broman-Kanasen kanssa siitä, että tämän on täytynyt olla Emilien esittävän taiteilijauran tähtihetkiä.

GÖTEBORG JA TAAS PARIISIIN

Helsingfors Dagblad huomioi 27.1.1874 Emilie Mechelinin Göteborgissa pitämän konsertin:

”I Götegorgs Posten skrifves den 18. jan.: Musikföreningens konsert i onsdags var rätt talrikt besökt. Fr Emelie Mechelin, som då för första gången lät höra sig inför vår allmänhet, gjorde det bästa intryck; hennes röst var ej ”förbausende”, men den var behaglig, hennes intonation ren och hennes föredrag røjde en ypperlig skola och samvetsgranna studier. Bäst lyckades hon i romanserna (vi skulle önskat något mera känsla i Agatha arian) hvilka af henne sjöngos med ett okonstladt behag, som dock ej bortskymde det konstnärliga i utförandet. Hon fick också under en bifallstorm gifva Gounods täcka ”Au printemps” da capo.”

Emilie oli varmasti riemuissaan tästä saamastaan vastaanotosta Göteborgissa. Konserttiala oli täynnä väkeä ja kriitikoiden arvostelut olivat ylistäviä. Tosin Agathan aariassa olisi varmaankin kaivattu sitä ”suurempaa dramaattista otetta”, mistä Helsingfors Dagbladın kriitikko kirjoitti aivan päinvastaisesti arvostellessaan Emilien jäähyväiskonserttia. Makuja on monia ja aina ei voi miellyttää jokaista kuulijaa.

Emilie Mechelinin kerrotaan oleskelleen aluksi Tukholmassa helmikuuhun 1874 asti, minkä jälkeen hän lähti noin kolmeksi kuukaudeksi Pariisiin

musiikkiopintojen pariin. Tarkoituksena oli erityisesti paneutua lauluopetuksen uusimpiin virtauksiin. Lehtitieto vaikuttaa hieman virheelliseltä, sillä Göteborgin konsertti oli jo tammikuun lopulla. Todennäköisesti Emilie oleskeli Ruotsissa helmikuun alkuun asti.

PALUU LAULUNOPETTAJAKSI SUOMEEN

Emilie palasi Tukholmasta höyrylaiva Hangön matkassa sunnuntaina 31.5.1874 Turkuun ja jatkoi sieltä edelleen Helsinkiin. Häntä odotti Helsingissä seuraavana syksynä laulunopettajan paikka uudessa musiikkikoulussa, jonka herrat Emanuel, Niemann ja Hrimaly olivat perustaneet. (Helsingfors Dagblad 21.5.1874; Hufvudstadsbladet 23.5.1874, Morgonbladet 23.5.1874; Åbo Posten 2.6.1874) Tästä musiikkikoulusta ei kuitenkaan loppujen lopuksi tullut pitkäaikaista oppilaitosta (Suomen musiikin historia I 1995, 515).

2.7 Taistelu teatterin puolesta

1870-luvun lopulle mentäessä suomalainen ooppera ajautui taloudellisiin vaikeuksiin ja joutui lopettamaan toimintansa. Siihen aikaan Helsingissä oli mm. kaksi oopperaa ja kaksi teatteriorkesteria ja näiden esityksiin ei yksinkertaisesti riittänyt tarpeeksi yleisöä (Suomen musiikin historia I 1995, 492). Tästä johtuen allekirjoitettiin vetoamus, joka uutisoitiin tähän tapaan useissa lehdissä:

”Mielen-osoitus. Teateri-yhdistystä warten asetetulle listalle owat maamme etewimmät nais-laulajat, rouwa Emmy Achté sekä neidet Ida Basilier, Alma Fohström, Naëmi Ingman, Lydia Lagus ja Emilie Mechelin kirjoittaneet nimensä siihen luokkaan, joka tarkoittaa suomalaista operaa ja ruotsalaista puheosastoa. Ainoastaan neiti Mechelin on kirjoittanut nimensä myöskin siihen luokkaan, joka tarkoittaa kaksikielistä operaa.” (Uusi Suometar 2.5.1877; Pohjois-Suomi 12.5.1877)

Tämä uutinen antaa Emilie Mechelinistä myös kuvan tasavertaisen kaksikielisyyden voimakkaana kannattajana. Tietysti hän ruotsinkielisenä kannatti ruotsalaista oopperaa, mutta ymmärsi myös suomen kielen tärkeyden.

Emilie sai jälleen kiinnityksen Helsingin ruotsinkielisen Uuden teatterin näyttämölle vuosiksi 1877 – 1879 (Broman-Kananen 2012 [viitattu 25.7.2012]).

YKSITYISTUNTEJA

Näiden teatterivuosiensa jälkeen näyttäisi siltä, että Emilie keskittyi entistä enemmän opetustyöhön sekä Suomessa että Ruotsissa. Tällainen lehti-ilmoitus ilmestyi Helsingfors Dagbladissa 12.12.1876:

”Undertechnads Sång-lektioner vidtaga åter från början af Januari månad 1877. Elever kunna dessförinnan anmäla sig hos Doktorinnan Lemström, Kyrkotorget n:o 3. Emilie Mechelin.”

Morgonbladetissa oli vuotta aiemmin ollut vastaavanlainen ilmoitus, jossa pyydettiin uusien oppilaiden ilmoittautumaan tohtorinna Lemströmin luona (Morgonbladet 30.9.1875). On mahdollista, että Emiliellä oli siellä pitkäaikainen opetustila käytössään. Hän saattoi myös asua perheessä jonkin aikaa. Selim Lemströmin Alma-vaimo oli nimittäin Emilien sisar. Pariskunnan tytär Sigrid säesti myöhemmin Mecheliniä joissakin esiintymisissä. (Boijer, Gustaf Magnus – Genealogy Data [viitattu 16.7.2012])

2.8 Helsingin Musiikkiopisto

Martin Wegelius (1846 – 1906) valitsi Emilie Mechelinin 1882 perustamansa Helsingin Musiikkiopiston ensimmäiseksi laulunopettajaksi (Suomen musiikin historia I 1995, 514).

”Musikföreningen i Helsingfors. Föreningens direction har till sin lärarinna i sång vid nämnda inrättning engagerat fr. Emilie Mechelin.”
(Helsingfors Dagblad 11.6.1882)

Musiikkiopistossa pidettiin kuukausittain musiikki-iltoja, joissa oppilaat saivat esiintyä. Sen ajan sanomalehtiä silmäillessäni löysin useita tällaisia ilmoituksia. Helsingissä ei ollut mahdollista tehdä yhteistyötä paikallisen oopperan kanssa toisin kuin esim. Tukholmassa. Oopperatoimintahan oli jouduttu lopettamaan. Musiikkiopiston yksinlauluopetus keskittyi pääasiassa lied-lauluun. Mechelin, kuten myöhemmin myös Ojanperä, harjoitti oppilaillaan yhteislaulukohtauksia esim. eri oopperoista. Tällaisia ohjelmanumeroita esitettiin mm. yllä mainituissa musiikki-illoissa. (Dahlström 1982, 49)

KANSANTAJUISET KONSERTIT

Selaillessani Emilien konsertti-ilmoituksia eri lehdistä silmiini pisti sanonta ”populär konsert”:

”Populär konsert gifwes nästa söndag i studenthuset af sångerskan fr. Emilie Mechelin” (Folkvännen 15.10.1884).

Heräsi kysymys, millaisia tällaiset konsertit siihen aikaan mahtoivat olla. Vastauksena löysin 18.10.1884 päiväystä Uudesta Suomettaresta erään konserttiohjelman:

”Sunnuntaina 19 p. Lokakuuta antaa allekirjoitettu Neiti Agnes Tschetschulin’in, Herra Dingeldeyn ja erään musiikin harrastajan suosiollisella avulla Kansantajuksen KONSERTIN Ylioppilashuoneessa. OHJELMA: 1. Aria op. Lucrezia Borgia...Donizetti. 2. Andante 7:nnestä viulukonsertista... Beriot. Neiti A. Tschetschulin ja Herra Dingeldej. 3. a) Sjömansflickan. H. Kjerulf b) En bön...A. Backer-Gröndahl. c) Du spørger... P. Winge. 4. Habanera op. Carmen... Bizet. 5. Der Fischer, laulua viulun ja pianon säestäessä. Neiti Tschetschulin, Herra Dingeldej ja allekirj. 6. a) Bei'm Scheiden b) Wasserfahrt duettoja Rubinstein, Mendelssohn, laulaa eräs musiikin harrastaja ja allekirj. 7. a) Saga vid spegeln M. Wegelius. b) Svensk folkvisa sov. Arlberg c) Kansanlaulu... sov. R. Laethén. d) Hyljätyn valitus. sov. R. Faltin. Konsertti alkaa k:lo 5 j. pp. Pilettejä à 50 penniä saadaan ylioppilashuoneessa konserttipäivänä k:lo 9:sta alkain sekä ovella. Emelie Mechelin.”

Nykyään tätä pidettäisiin täysin taidekonsertti-ohjelmana. Taidemusiikki tosin on käsitteenä hyvin laaja. Jokaisella on oma mielipiteensä siitä, mitä se pitää sisällään. Saman lehden etusivulta löytyi myös Robert Kajanuksen laatima ilmoitus ”helppotajuisesta konsertista”. Tällainen mainonta saattoi olla houkutuskeino saada ns. tavallista väkeä tulemaan konsertteihin. Kansantajuisuus saattaa viitata myös kieleen, jolla laulut esitettiin. Tästä ilmoituksesta ei oikein selviä, laulettiinko esim. ooppera-ariat suomenkielellä. Onhan se paljon mahdollista. Yllä olevan konsertin ohjelmassa on tarjolla musiikkia laidasta laitaan aina ooppera-arioista ja duetoista kansanlauluihin unohtamatta soitinmusiikkiakaan. Tällä on ilmeisesti haluttu miellyttää mahdollisimman laaja-alaista yleisöä.

Myös esiintyjien kirjo on mielenkiintoinen yhdistelmä ammattimuusikoita ja alan harrastajia. Silmäilin useita tuon aikakauden lehtiä ja näin muitakin

samantapaisia konserttiohjelmia. Niissä oli yksi pääesiintyjä, jonka nimissä konserttia mainostettiin. Sen lisäksi oli muutamia muita muusikoita, jotka ns. ”suosiollisesti avustivat” illan esityksessä. Tämä oli tietenkin loistava tilaisuus nuorille musiikin harrastajille, jotka tähtäsivät mahdollisesti ammattilaisiksi ja saivat näin itselleen arvokasta esiintymiskokemusta.

Mielestäni tällaiset kansantajuiset konsertit valistivat ja koulivat yleisön musiikkimakua ja olivat myös pedagogisesti tärkeitä oppimiskokemuksia tuleville ammattimuusikoille.

2.9 Muutto ulkomaille

Suomalainen Wirallinen Lehti tiedotti 19.10.1885 seuraavaa:

”Neiti Emilia Mechelin, tunnettu laulajamme, on muuttanut Kristianiaan, missä hän talvisaikana tulee antamaan laulunopetusta.”

Tässä vaiheessa Mechelinin korvasi Abraham Ojanperä (1856 – 1916) Helsingin musiikkiopiston laulunopettajana. Ojanperä oli myös Emilien entisiä oppilaita. (Henkilögalleria: Abraham Ojanperä [viitattu 12.2.2012])

Löysin uutisen Mechelinin ensiesiintymisestä Kristianiassa:

”Dagen´-lehti sisältää H. D.:n mukaan seuraavan arvostelun maannaisestamme. Neiti Emilie Mechelin Helsingistä esitti laulunumeroita perustuen Händelin klassiseen aariaan ”Josuasta”, Kjerulfin ”Hvile i skoven” sekä kaksi rouva Agathe Gröndahlin laulua. Se, että tämä laulajatar teki suotuisan vaikutuksen Kristianian yleisöön ensimmäisessä esiintymisessään Musiikkiyhdistyksen konsertissa, vahvistettiin vielä eilen.

Hänen äänensä on kirkas, terve ja nuorekas ja ihmettelimme sitä erinomaista metodia, jolla hän on säilyttänyt tämän puhtauden ja yhtenäisyyden jokaisessa

rekisterissä. Neiti Mechelinillä on takanaan pitkä taiteilijaura, hän on opiskellut sekä saksalaisen että ranskalaisen koulun mukaan ja ymmärtänyt yhdistää molempien hyvät puolet laulussaan. Hänelle osoitettiin valtavat aplodit jokaisen laulunumeron jälkeen ja hänet huudettiin esille monta kertaa.

Jopa sellaiset lehdet kuin ”Morgonbladet”, ”Dagens Nyheder” sekä ”Aftenposten” sisälsivät ihailevia mainintoja laulajattaresta.” (Finland 19.2.1886, oma suomennos)

Ihmettelin pitkään, mitä tämä saksalainen koulu mahtoi tarkoittaa. En ole muista lähteistä löytänyt vihjeitä saksalaisesta koulusta. Emilien tiedetään kuitenkin opiskelleen myös Pauline Viardot’n ohjauksessa. Tutkiessani tarkemmin Viardot’a huomasin hänen muuttaneen Pariisista Saksan Baden-Badeniin vuoden 1863 jälkeen. Siellä hän alkoi pitää myös kuuluisaksi tullutta musiikkisalonkia. Emilie on ilmeisesti matkallaan Pariisiin poikennut Pauline Viardot’n luokse saamaan opetusta. Tämä voisi olla yksi selitys ”Dagen”-lehden antamaan tietoon. (The Life of Pauline Viardot [viitattu 21.7.2012])

Saksalainen koulu saattaa tosin viitata myös G. B. Lampertiin, joka opetti 20 vuotta Dresdenissä ja sen jälkeen kuolemaansa asti Berliinissä. Tällaisesta yhteydestä en ole kuitenkaan löytänyt todisteita. (Wikipedia. Giovanni Battista Lamperti [viitattu 14.8.2012])

TUKHOLMA JA NYA IDUN

”Nya Idun-yhdistys piti viime lauantaina viimeisen tapaamisen ennen syksyä, jolloin esitelmän piti fil.toht. neiti Ellen Fries. Neiti Emilie Mechelin Helsingistä esitti muutamia lauluja ja kirjailijatar rouva Eva Vigström (Ave) kertoi muutamia humoristisia talonpoikaistarinoita Skånesta. Tilaisuudessa luettiin neiti Ellen Whitlockin tekemä runo ”Afskedshelsning till nya Idun för sommaren” (Hyvästijättö Nya Idun-yhdistykselle kesän ajaksi). Neiti Julia Beck oli asettanut näytteille suuren naismuotokuvan ja kukka-asetelman.” (Åbo Tidning 13.5.1886, oma suomennos)

Emiliellä oli Tukholmassa ollessaan yhteyksiä myös Nya Idun-yhdistykseen. Hän on saattanut jopa olla yksi sen jäsenistä. Idun-sana viittaa Skandinavian mytologiassa esiintyvään Bragen puolisoon, joka on ikuisen nuoruuden jumalatar (Iso Tietosanakirja IV 1932, Idun). Nya Idun perustettiin 1880-luvun puolivälissä naisten tieteellis-taiteelliseksi yhdistykseksi. Esikuvana oli miesten vastaava yhdistys Sällskapet Idun, joka aloitti toimintansa jo 1860-luvulla. Lehti-ilmoituksessa mainittu Ellen Fries oli yksi Nya Idun-yhdistyksen perustajista. Se kokoontui kerran kuussa, jolloin ohjelmassa oli mm. erilaisia näyttelyitä sekä kirjallisia luentoja ja musiikkiesityksiä. (Wikipedia. Nya Idun [viitattu 17.7.2012])

”Maannaisemme, tunnettu laulajatar ja laulunopettaja, neiti Emilie Mechelin, joka tänä talvena tulee asettumaan Tukholmaan antaakseen laulutunteja, on yksityispiireissä esiintyessään herättänyt suurta huomiota. Imprensaari Herman, kuultuaan kerran laulajatarta, tarjosi tälle konserttikiertuesopimuksen Suomessa pianisti Reisenauerin kanssa, joka on puolestaan herättänyt valtaisaa ihastusta Ruotsissa ja kaikkialla muualla.

Koska neiti Mechelin ei voinut ottaa herra Hermanin kutsua vastaan, on tämä kiinnittänyt kuuluisan ja jo vuosi sitten meilläkin tutuksi tulleen laulajattaren rouva Amalie Joachim. Meillä on siis tiedossa mielenkiintoinen ja nautittava konsertti, sillä kiertueen pitäisi alkaa helmikuun lopussa.” (Östra Finland 7.2.1887, oma suomennos)

Emilie näyttää olleen hyvin sidottu töihinsä Tukholmassa. En ole saanut selville impressaari Hermanin tarkempaa henkilöllisyyttä. Hänestä ei tunnu löytyvän mitään tietoja. Saksalainen Alfred Reisenauer (1863 – 1907) sitä vastoin oli tunnettu sekä herkkänä pianistina että pianonsoitonopettajana omana aikanaan. Valitettavasti hän sortui alkoholismiin ja kuoli suhteellisen nuorena erään konserttikiertueen aikana. (Wikipedia. Alfred Reisenauer [viitattu 17.7.2012]) Kontra-altto Amalie Joachim (1839 – 1899) oli puolestaan mm. vahva lied-tulkitsija, joka perusti oman laulukoulun Berliiniin. Hän oli kotimaassaan nostattanut melkoisen kohun avioerollaan 1880-luvun puolivälissä ja oli

lehtiartikkelin ilmestyessä 1887 luomassa uutta laulu-uraa. (Amalie Joachim/Biographies [viitattu 17.7.2012])

Kesällä 1888 Emilie tuli viimein takaisin Suomeen opettamaan.

”- Fröken Emilie Mechelin som under de senaste åren uppehållit sig mest i Kristiania och Stockholm samt derstädes äfven med framgång gifvit undervisning i sång, har numera återvändt till hemlandet och kommer att i September vidtaga med sina sånglektioner.” (Finland 27.7.1888)

Emilien kotiinpaluut uutisoitiin aina melko näyttävästi sanomalehdissä. Se oli tietenkin hyvää mainosta ja opetusta haluavat pystyivät näin ennakolta varautumaan tuleviin laulutunteihin.

2.10 Vuokraemäntä ja laulunopettaja

Jatkuva matkustelu oli myös kallista. Siihen aikaan oli tavallista antaa asunnostaan huone vuokralle. Näin Emilie sai myös seuraa ja saattoi harjoittaa ranskan kielen taitojaan. Alla olevassa ilmoituksessa hän tarjoaa täysihoitoa kahdelle tytölle ja mainitsee, että keskustelua voidaan käydä myös ranskaksi. Tämä olisi tietysti samalla hyödyllistä kieliharjoittelua nuorille. Hintakin on kohtuullinen.

”Inackordering. Från den 1 september erbjudes inackordering hos undertecknad för tvänne unga flickor. Samtalsspråket kan, om så önskas, blifva franska. Priset moderat. Närmare upplysningar meddelas på skriftlig förfrågan per adr. Helsingfors, Fabiansgatan 16. Emilie Mechelin.” (Åbo Tidning 22.7.1888)

”Opetusta Laulussa antaa taas täällä allekirjoittanut. Yksityiset opetustunnit alkavat Syyskuun 1 p:nä. Syyskuun 15 p:nä avataan täydellinen laulukurssi, yhteinen useammille oppilaille, kolmella opetustunnilla viikossa, ainoastaan 200 markan vuosimaksusta. Kaikki oppilaat yhdistyvät kerran kuukaudessa musiki-iltoja varten. Emilie Mechelin. Fabianinkatu 12, 4:s kerros. Tavataan Elokuun 20 p:vän jälkeen.” (Uusi Suometar 9.8.1888)

Tämän herttaisen ilmoituksen Emilie laittoi lehteen elokuun alussa 1888. Edellä oleva kirjoitus antaa käsityksen, että Emilie osasi suomea sen verran hyvin, jotta pystyi antamaan opetusta myös suomenkielisille oppilaille. Hänellä oli ilmoituksen mukaan sekä yksityisiä lauluoppilaita että ryhmäopetusta. Tämä ryhmäopetuskin vaikuttaa varsin tehokkaalta ja määrätietoiselta toiminnalta. Kolme opetustuntia viikossa ja kuukausittainen musiikki-ilta ovat paljon verrattuna esimerkiksi nykyaikaiseen kansalaisopistotoimintaan.

”Undertecknads Sånglektioner hafva vidtagit. Till kursen emottagas elever äfven på ett år, och kunna anmäla sig intill första oktober. fr 12 – 2 f.m. Emilié Mechelin Fabiansgatan 12.” (Nya Pressen 19.9.1888)

Lukiessani edellä olevaa opetusilmoitusta ”äfven på ett år” herätti huomioni. Emilie oli tämän mukaan sitoutunut olemaan Helsingissä ainakin vuoden.

Seuraavan vuoden elokuussa Emilie laittoi jälleen huoneenvuokrailmoituksen Hufvudstadsbladetiin, joka ilmestyi 20.8.1889:

”Ett trefligt rum med hel inackordering för ett eller tvenne fruntimmer hos Emilie Mechelin. Fabiansgatan 12, 3 tr. upp.”

1880 -90-luvuilta peräisin olevista sanomalehdistä löysin useita samantyyppisiä laulutunti-ilmoituksia. Vuokrailmoitukset kuitenkin loppuivat 1890-luvulle tultaessa. Ilmeisesti hän ei enää jaksanut pitää vuokralaisia. Syynä saattoi myös olla pitkät oleskelut ulkomailla.

”Undertecknads Sånglektioner vidtaga åter Måndagen den 11 September. Emilie Mechelin. Alexandersgatan 46, 3 tr. upp, Pension Central.”
(Hufvudstadsbladet 7.9.1893)

Edellä olevassa ilmoituksessa on silmiinpistävää osoitteen muuttuminen. Syytä en tähän tiedä, mutta Emilie oleskeli myös 1890-luvulla pitkiä aikoja Tukholmassa. Täysihoitola oli miellyttävä asuinpaikka 55-vuotiaalle taiteilijalle. Sieltä saattoi myös olla helpompi lähteä ulkomaille.

ADÉE FLODIN

1890-luvulla Emilie Mechelin opetti kansainvälisesti ehkä tunnetuinta oppilastaan koloratuurisopraano Adée Flodinia (Adolphine Thérèse Leander-Flodin 1873 – 1935) ennen tämän lähtöä vuonna 1893 opiskelemaan viideksi vuodeksi Pariisiin. Opettajaksi Flodin sai Rosine Laborde´n ja oli kiinnitettynä 1897 – 1898 Opéra Comique´ssa. Laulajatar esiintyi eri puolilla Eurooppaa ja Etelä-Amerikkaa. Hän muutti miehensä Karl Flodinin kanssa Buenos Airesiin ja asui siellä kunnes tämä kuoli vuonna 1925. Tämän jälkeen Adée Flodin palasi takaisin Suomeen. Täältä hän tosin pian muutti Roomaan, missä opetti laulua kuolemaansa asti. (Wikipedia. Adée Flodin [viitattu 11.8.2012])

2.11 Hyväntekeväisyystoimintaa

“Alliance francaise-järjestön illanviettoon tuli eilen illalla aika paljon väkeä. Ohjelman aloitti neiti Marie Perret esitelmällään aiheesta ”la charité privée” (yksityinen hyväntekeväisyys), joka erityisesti koskee täällä äskettäin avatun hyväntekeväisyysjärjestön toimintaa. Tämän jälkeen neiti Marie de Verneuil kuvaili lyhyesti äskettäin menehtyneen ranskalaisen säveltäjän Charles Gounod´n elämää ja toimintaa. Lopuksi lauloi neiti Emilie Mechelin muutamia kauniita Gounod´n lauluja, jotka saivat valtaiset suosionosoitukset; säästyksen hoiti neiti Sigrid Lemström.” (Nya Pressen 16.10.1893, oma suomennos.)

Emilie on saattanut hyvinkin olla Alliance francaise -järjestössä aktiivisesti mukana, sillä hän puhui erinomaista ranskaa. Huomioitavaa tässä uutisessa on myös se, että Emilien sisarentytär säesti tättään lauluissa.

”Neiti Emilie Mechelin, joka on viettänyt pari sesonkia Tukholmassa ja siellä jopa antanut laulutunteja, on asettunut jälleen asumaan kotimaahansa ja aikoo tänä syksynä jatkaa opetustaan täällä, missä hänen tarkat ja luotettavat opettajantaitonsa ovat hyvin tiedossa.” (Hufvudstadsbladet 18.8.1895, oma suomennos)

Tässä taas yksi esimerkki Emilien kotiinpaluusta kertovasta uutisesta, jossa on lämminhenkinen viittaus hänen ammattitaitoiseen opetustyöhönsä.

TULLIONGELMIA

”Tulliperuutus. Neiti Emilie Mechelinille on myönnetty 103 mk:n tulliperuutus maahan uudelleen tuodusta pianosta.” (Suomalainen Wirallinen Lehti 15.2.1905)

Emilie oli varmaankin vinyt oman pianonsa opetustöitä varten Tukholmaan, jossa oleskeli usein pitkiä aikoja. Nyt hän ilmeisesti päätti jäädä pysyvästi Suomeen ja toi pianonsa takaisin. Emilie on kuitenkin aluksi joutunut maksamaan tullimaksun, mikä lopulta valituksen jälkeen palautettiin takaisin.

2.12 Vastalause Aino Ackté'n puolesta

Emilie nousi vielä barrikadeille keväällä 1905 puolustaessaan Aino Acktéta. Hän allekirjoitti kahdenkymmenen muun arvostetun musiikkivaikuttajan kanssa vastalauseen ”wiidelle musikerille”. Mielenilmaus oli seurausta Karl Flodinin kritiikistä Acktéta kohtaan Helsingfors Posten -lehden Lohengrin -arvostelussa. Ackté ei Flodinin mielestä osannut laulaa süss -sanaa riittävän hiljaa pianissimo-kohdassa. Tapauksesta nousi valtava kohu. Aino Ackté kirjoitti tulikivenkatkuisen vastineen, johon Flodin tietenkin vastasi samalla mitalla. (Heikinheimo 1995, 325)

Tämä episodi tuntui minusta huvittavalta, koska tiesin Flodinin pariskunnan muuttaneen Buenos-Airesiin vuonna 1908. En tietenkään väitä, että tällä tapauksella sinänsä olisi ollut mitään tekemistä lähdön kanssa, mutta hymyilytti se kuitenkin. Tämä julkaistiin Helsingin Sanomissa 30.4.1905:

”Wiidelle musikerille. Wiiden musikerin allekirjoittaman kirjoituksen johdosta, joka meihin on tehnyt kiusallisen vaikutuksen, selitämme täten, ettei meillä ole ollut mitään tekemistä kirjoituksen kanssa. Päinvastoin panemme mitä ankarimman wastalauseemme sellaista julkisen sanan wäärinkäytöstä vastaan. Kun ne wiisi, ritarillisesti kyllä, esiintyivät salanimellä, waadimme, että he julkaisemalla nimensä osottawat, owatko he oikeutetut musikerin nimeä kantamaan. Richard Faltin, Karl Ekman, Alexandra Ahnger, Georg Schnéevoigt, Ossian Fohström, Carl Lindelöf, W. Novacek, Alarik Ugglä, Otto Kotilainen, Robert Kajanus, M. Wegelius, Ida Ekman, Emilie Mechelin, Oskar Merikanto, Erkki Melartin, K. F. Wasenius, R. E. Westerlund, A. Apostol, Jean Sibelius, Selim Palmgren, A. Ojanperä.”

Ihmettelin myös Heikinheimon lailla naispuolisten taiteilijoiden vähyyttä tässä luettelossa. Se voi olla vain sattumaa. Toisaalta Acktén temperamenttinen luonne ja persoona saattoi herättää ristiriitaisia tunteita monissa naispuolisissa laulajissa. Hänen suosiotaan on saatettu myös kadehtia. Silmäilin Helsingfors-Postenin sanomalehtiä mikrofilmiltä ajalta 16. -26.4.1905. Huomasin että Karl Flodin oli lehden vastaava toimittaja. Löysin kyseessä olevat lehtikirjoituksetkin. Flodin antoi todella ymmärtää, etteivät pianissimot olleet Acktén vahvinta osaamisaluetta.

Tämä voi jopa jossain määrin pitää paikkansa. Olen kuunnellut Aino Acktén levytyksiä vuosilta 1902 – 1913 ja niistä erityisesti Wagnerin Lohengrinin ”Le rêve d’Elsa” -esitystä (Historical Aino Ackté Collected recordings 1902 – 1913). Hänellä on kuulemani perusteella dramaattisen suuri ja ilmaisukykyinen ääni. Tosin nyanssierot voisivat olla suuremmat ja joskus äänen alukkeet tuntuvat omasta mielestäni liian kovilta. Tällaista laaja-alaista ääntä on kuitenkin vaikea hallita ja laulaja saattaa tahtomattaan liioitella ja laulaa tarpeettoman voimakkaasti.

Flodin kiinnitti huomiota myös laulajattaren tiettyihin maneereihin. Tällainen eleiden liioittelu oli siihen aikaan hyvin tavanomaista. Artikkelin loppupuolella Flodin tuntui hieman pehmentävän sanojaan ja kehui Acktén tulkinnan olevan ”lämpimän vangitsevaa”. Esityksessä oli myös ”hetkiä, jolloin hän esiintyi kuin suuri taiteilija”. Aino Acktén ärhäkkä vastine tuntuu minun mielestäni ylireagoinnilta. Hän kuvaili kriitikkoa ilkeämieliseksi henkilökohtaiseksi viholliseksi. Tämä on kuitenkin selitettävissä sillä, että hänellä oli epäluuloinen suhtautuminen Karl ja Adée Flodiniin. Adée kilpaili esim. samoista apurahoista ja Aino Ackté koki pariskunnan kadehtivan häntä. (Pakkanen 1988, 93, 95, 105, 122)

Emilie Mechelininkin allekirjoittamassa julkilausumassa mainitut ”viisi musikeria” puolestaan kirjoittivat yleisönosastossa tietävänsä, että Acktéta olisi kritisoitu voimakkaasti myös ulkomailla. Tästä ei kuitenkaan kuulemma Suomeen asti ollut kantautunut mitään tietoa. Aino Ackté puolustautui

yleisönosastokirjoituksellaan ja lopulta myös taiteilijaystävät riensivät tukemaan omalla kannanotollaan.

2.13 Emilien vanhuusvuodet

Emilien myöhäisimmistä vaiheista en ole saanut juuri mitään tietoa. Todennäköisesti hän opetti niin pitkään kuin vain pystyi. Viimeisin ilmoitus laulutunneista, jonka löysin, on ollut Hufvudstadsbladetissa 9.9.1902:

”Undertecknads lektioner i Solosång vidtaga åter. Boulevardsgatan 30.
Emilie Mechelin.”

1910-luvulta peräisin olevista lehdistä huomasin vain pari sivumainintaa Emiliestä mm. hänen lauluoppilaidensa konserttiarvostelujen yhteydessä (Nya Pressen 19.9.1910). K. F. Wasenius kirjoitti 70-vuotispäiväartikkelin Ilta Ekroosin (o.s. Lagus) kunniaksi, mikä julkaistiin Veckans Krönikassa 24.11.1917. Siinä Wasenius mainitsi, että Ilta Ekroos aloitti lauluopinnot vuonna 1868 neiti Emilie Mechelinin johdolla, joka koulutti hänen kauniin äänensä soimaan vaivattomasti pianosäestyksen yllä. Huomioni kiinnittyi lehden julkaisuajankohtaan, mikä oli vain noin kuukausi ennen Emilien kuolemaa. Mahtoikohan Emilie itse ehtiä lukemaan tätä kirjoitusta?

Broman-Kananen kertoo artikkelissaan (2012) Emilien ja Emmy Achtén ystävyiden kestäneen läpi elämän ja heidän keskinäistä kirjeenvaihtoaan on myös säilynyt jälkipolville. Samoin on jäljellä Emilien ja Leo-veljen välisiä saksankielisiä kirjeitä. Emilie vietti viimeiset elinvuotensa varmaankin melko rauhallisesti, vaikka ulkopuolinen maailma kuohui Venäjän vallankumouksen ja maailmansodan melskeissä. Emilie Mechelin kuoli 22.12.1917 synnyinkaupungissaan Haminassa ollessaan 79-vuotias. Hän ehti siis nähdä Suomen ensimmäisen itsenäisyyspäivän.

Seuraavaksi, kuten aikaisemmin totesin, palaamme nyt vielä tarkastelemaan Emilien mahdollisesti käyttämiä metodeja lauluopetuksessa:

3 EMILIEN OPETUSMENETELMIÄ

3.1 Emilien opettajat

Jotta saamme jonkinlaisen käsityksen Emilien käyttämistä opetusmetodeista, meidän on tutkittava lähemmin häntä opettaneita laulajia. Emilie hyödynsi omassa laulunopetuksessa etenkin (Nicolas) Jean-Jacques Masset´lta saamiaan oppeja. Hän osasi myös älykkäästi soveltaa muilta opettajilta ammennettuja tietoja omassa laulussaan ja opetuksessaan. Tästä antaa viitteitä mm. aikaisemmin esillä ollut Dagen-lehden kirjoitus (Finland, 1886).

Emilien kaksi muuta opettajaa Gustave Roger ja Pauline Viardot todennäköisesti opettivat samalla menetelmällä kuin Manuel Garcia (1805 – 1906). Garcia opetti Pariisin konservatoriossa 1830 – 1848. Roger valmistui sieltä 1837 loistavin arvosanoin. Pauline Viardot oli taas Manuel Garcian sisar. (Manuel Garcia (baritone) [viitattu 14.8.2012]; G. Roger 1880; Gustave Roger/Paul Frecker - Nineteenth Century Photography [viitattu 26.7.2012]) Myös professori Masset käytti Hellströmin (2007, 26) mukaan opetuksessaan paljon Garcian menetelmiä.

Signe Hebbe puolestaan oli sekä Masset´n että Francesco Lampertin (1811 tai 1813 – 1892), oppilas. Hän arvosti kumpaakin opettajaa. Lampertin opissa Hebbe tosin sai hengitystekniikkansa parempaan hallintaan ja pystyi hyödyntämään optimaalisesti äänensä ilmaisukykyä. (Hellström 2007, 28 [viitattu 26.7.2012]) Hebbe löysi todennäköisesti samalla myös ”inhalare la voce”-tunteen, mikä on tärkeää laulettaessa. Termi tarkoittaa suomeksi sananmukaisesti äänen sisään hengittämistä, tunnetta siitä, että ääni virtaa sisään eikä ulos.

JEAN-JACQUES MASSET JA HENGITYSTEKNIikka

Masset oli belgialainen tenori, joka teki ensiesiintymisensä Opéra Comique'ssa vuonna 1839. Sen jälkeen hän esiintyi eri puolilla eteläistä Eurooppaa, mm. Milanossa ja Madridissa. Vuonna 1848 Masset sai kiinnityksen Pariisiin oopperaan. Hän vetäytyi oopperalavoilta 41-vuotiaana, minkä jälkeen hän vuodesta 1853 lähtien toimi Pariisin konservatorion lauluprofessorina. (Sociétaires: M. [viitattu 13.8.2012])

Signe Hebbe ylisti Masset'n täydellistä artikulointia ja fraseerausta. Hän ei ollut aikaisemmin kuullut mitään vastaavaa. Masset pitäytyi Hebben mukaan vanhassa italialaisessa laulukoulussa, johon kuului syvähengitys ja tuki. Hellströmin mukaan Masset puhui myös sellaisen syvähengityksen puolesta, jossa rintakehä ei saa liikkua ollenkaan. Tätä on kuulemma mm. Isidor Dannström (1812 – 1897), voimakkaasti kritisoinut, koska se on vastoin vartalon luonnollista reagointia sisään hengitettäessä. (Hellström 2007, 26 [viitattu 26.7.2012])

On selvää, että rintakehä liikkuu hengitettäessä. En usko, että Masset on kuitenkaan kirjaimellisesti tarkoittanut aivan tätä. Hän on todennäköisesti kuvaillut tunnetta siitä, että kylkiluita pyritään pitämään auki myös ulos hengitettäessä ja rintakehän yläosa pysyy suhteellisen vakaana. Tällöin myös hartiat eivät kohoile ylös alas. Jos rintakehän pysyvää asentoa korostetaan liikaa, seurauksena on väkinäistä laulua. Normaali hengitys häiriintyy.

Hellström viittaa tutkimuksessaan Masset'n tukeutuneen Manuel Garcian näkemyksiin laulutekniikasta. (Hellström 2007, 25 [viitattu 26.7.2012]) Garcian mukaan kylkiluut eivät liiku, eivätkä keuhkot täyty kokonaan ilmalla. Tällä tavalla pallea pystyy toimimaan kunnolla. "Vain silloin kylkiluut nousevat, kun vatsa vedetään sisään." (Garcia 1894, 4). Tämä vatsan sisään vetäminen viittaa siihen koulukuntaan, jota myöhemmin myös Bertazzoni ja Arrigo Pola käyttivät (Magiera 1992, 88).

En ole tämän hengitystekniikan kannalla, vaan pidän oikeampana Magieran mainitsemaa "sekatukea", jota myös Mirella Freni ja Luciano Pavarotti ovat

käyttäneet. Minä en ainakaan pysty löytämään laulamiseeni vaadittavaa kehon tasapainoa pelkästään vetämällä vatsaani sisään. Tarvitsen myös vastavoimaa eli tunnetta siitä, että samalla tukeudun ulospäin. Tällöin löydän hengitykseeni tasapainon ja tämä on käsittääkseni edellä mainittu Frenin ja Pavarottin ”sekatuki”. Masset´n laulua on kuitenkin keuhuttu, joten hänellä on täytynyt olla oma hengitystekniikkansa suhteellisen kohdallaan.

COUP DE GLOTTE

Manuel Garcia oli kehittänyt kurkkupeilin, jolla hän tutki äänihuulia ja niiden toimintaa. Garcia otti opetuksessa käyttöön ”coup de glotte” -käsitteen. Tällä tarkoitetaan sitä, että laulaja sulkee äänihuulet avatakseen ne jälleen kevyellä tönäisyllä. Vastaavanlainen toiminta tapahtuu huulten välissä sanottaessa p-konsonanttia. Sen voi suomentaa äänen kovaksi alukkeeksi. Armas Maasalo nimittää sitä suomentamassaan Herman Gutzmannin teoksessa ”kovaksi äänen-alkuunpanoksi” (1913, 44). Tämä opetusmetodi herätti 1800-luvulla hyvin ristiriitaisia kannanottoja puolesta ja vastaan. Epäilijöiden mielestä sitä ei voitu käyttää laulun perusopetuksessa. Giovanni Lampertin mukaan ääniraon pitää pysyä koskemattomana. Hän sanoo, että äänen tuottoon tarvittava hengitysilma pitää vapauttaa eikä sitä saa työntää tai vetäistä lihaksilla. (Coup de glotte [viitattu 14.8.2012]; Hellström 2007, 12 [viitattu 26.7.2012]; Brown 1893: Vocal Wisdom, 45 – 46)

Olen Lampertin kanssa samaa mieltä. Kurkussa ei saisi tuntua merkkejä minkäänlaisesta lihastyöstä. Tutkiessani itse Garcian näkemyksiä kirjassa ”Hints on singing” (1894, 13) huomasin Hermann Kleinin maininnan, että Garcia on tässä(kin) asiassa ymmärretty väärin. Klein oli Garcian oppilas, joka tähän kyseessä olevaan painokseen on lisännyt omia huomautuksiaan. Väärinkäsitykset Garcian käyttämässä metodissa johtuvat varmaankin vaikeiden teknisten käsitteiden selkeän ilmaisun ja toisaalta tulkinnan vaikeudesta.

Hellström ei itse mainitse tätä Kleinin reunahuomautusta omassa tutkimuksessaan. Ehkä hän haluaa korostaa vastakkainasettelua Garcian ja Lampertin välillä. Minä puolestani pyrin ymmärtämään molempia näkemyksiä, koska mitkään asiat eivät ole koskaan täysin mustavalkoisia. Hellströmillä on tosin saattanut olla käytössään kirjan 1. painos, mistä nämä sivumerkinnot puuttuvat. Käsitykseni mukaan Garcia on halunnut selvittää oppilailleen äänihuulten teknistä toimintaa, mikä tapahtuu automaattisesti. Hänestä on kuitenkin ollut tärkeää, että oppilaat tiedostavat tämän teoreettisen asian omassa mielessään.

”Artikulaatio, joka antaa tarkan ja puhtaan alukkeen äänelle, ei tunnu laulajan kurkunpäässä” (Garcia 1894, 13). Tämä lause viittaa myös siihen, että Garciankin mielestä äänihuulten on oltava vapaat toimimaan. Laulaja ei siis sulje tietoisesti äänihuulia itse, vaan antaa niiden sulkeutua. Kaikki varsinainen ”tekeminen” äänihuulien tasolla tuntuu kurkussa.

”Coup de glotte” -metodin epäilijät olivat osittain myös oikeassa. Jos äänihuulten toimintaa ryhtyy aktiivisesti miettimään, on vaarana että ajatus muuttuu konkreettiseksi tekemiseksi. Tämä tekeminen kuuluu laulussa mm. liian kovina alukkeina ja se antaa myös mielikuvan liiallisesta paineesta. Laulaminen kuulostaa lisäksi vaivalloiselta. Tällainen laulutapa johtaa helposti myös äänihuulikyhmyjen syntymiseen. Uran alussa olevilla laulajilla on yleensä taipumus ”tehdä” liikaa ja kurkku kipeytyy helposti. Tässä tapauksessa pitäisi nimenomaan pyrkiä rentouttamaan kaulan seutu sekä leuka ja keskittyä hengitykseen. ”Coup de glotte” ei todellakaan ole mielestäni niitä asioita, mihin tulisi keskittyä ensimmäisillä laulutunneilla.

Opettajana Garcian on täytynyt kuitenkin olla pätevä, sillä hän palautti omilla metodeillaan mm. Jenny Lindin yllirasittuneen äänen entistä parempaan laulukuntoon (Hellström 2007, 22 [viitattu 26.7.2012]). Samoin sai professori Masset puolestaan Emmy Strömerin äänen ennalleen sen jälkeen, kun tämä oli opiskellut Tukholmassa rouva Frederika Andrée-Stenhammarin johdolla. Helmi Krohn kertookin kirjassaan, että Masset’in opetukset erosivat täysin rouva Stenhammarin näkemyksistä. (Krohn 1927, 29 – 30)

MESSA DI VOCE

Hellström on löytänyt koulukuntaeroja Garcian ja Lampertin ”messa di voce” - laulutavassa. Hänen mukaansa Garcia suosi kovaa kontrollointia messa di voce-kohdassa, kun taas Lampertin koulukunta suosi vapaata ääntä ja kontrollia vain ilmavirtauksessa (Hellström 2007, 16 [viitattu 26.7.2012]). Itse en tulkinnut messa di voce-eroja aivan niin suuriksi. Garcia (1894, 39) sanoo:

”Sounds of equal power sustain their initial strength with unvarying evenness. Pianissimo sounds, like pianissimo passages, can be sung with the mouth nearly shut. Swelled sounds (messa di voce) begin pianissimo and by degrees acquire increasing force till they arrive at their loudest, which should happen at half their length; then the process should be reversed.”

Minun mielestäni tässä tulkinnassa ei sinänsä ole mitään kummallista. Kasvava voima viittaa ilmavirran kontrolliin, josta Lamperti puhuu. Suu voidaan myös joskus pianissimo-kohdassa sulkea, jos halutaan lauluun tietynlaista sävyä. Messa di voce on vaikeimpia asioita laulamissa ja se edellyttää hengityslihaksien kontrollointia, mitä ei ainakaan saisi väheksyä.

3.2 Emilien lauluääni

Masset on sanonut, ettei suurella laulajalla tarvitse välttämättä olla suurta ääntä. Riittää kun se on puhdas ja laulaja pystyy tekemään trillejä sekä muita korukuvioita. (Hellström 2007, 26 [viitattu 26.7.2012]) Pienempikin ääni on kantava, jos se pääsee resonoimaan oikeassa paikassa. Niin kuin aikaisemmin olen maininnut, ei Emilien ääni ollut volyymiltaan todennäköisesti kovinkaan suuri. Masset tähtäsi opetuksessaan myös kirkkaaseen ja puhtaaseen ääneen. Tähän viittaa myös aikaisempi ”Dagen” -lehden kuvaus Emilie Mechelinin

äänestä. Siinähan annetaan suorastaan täydellinen kuva Emilien laulutekniikasta.

Lauluihanne on mielestäni säilynyt suurin piirtein samanlaisena, sillä nykyäänkin pyritään äänen puhtauteen ja kirkkauteen sekä vain sen luonnolliseen vibratoon. Masset suosi todennäköisesti Garcian tavoin ääntä, jossa ei ollut vibratoa. Fransesco Lamperti puolestaan puhui huonosta ja hyvästä vibratosta. Huono vibrato syntyy hänen mukaansa liian paineisesta laulusta esimerkiksi kun laulaja yrittää laulaa voimakkaasti tai painaa rintaääniä. Hyvällä vibratolla tarkoitetaan äänen luonnollista huojuntaa, jolloin laulu soi vahvana ja täyteläisenä eikä kuulosta pingottuneelta (Hellström 2007, 17 [viitattu 26.7.2012]).

Emilielläkin oli todennäköisesti melko suora ääni ainakin laulajanuran alussa. Hebben luona opiskelu saattoi tuoda siihen kuitenkin enemmän Lampertin tarkoittamaa luonnollista vibratoa. Lehtitietojen mukaan Emilien ääni oli pysynyt myös nuorekkaana. Lisäksi se soi yhtenäisesti kaikissa rekistereissä. Rekisterivaihdokset eivät erottuneet häiritsevästi. Ilmeisesti Emilie oli sinut oman kehonsa ja hengitystekniikkansa kanssa. Siitä antavat viitteitä myös monet ylistävät lehtiarvostelut. Näin ollen hän ei todennäköisesti myöskään sortunut vääränlaiseen ”coup de glotte”-metodiin. Valitettavasti Emilien äänestä ei ole olemassa minkäänlaista tallennetta.

4 AJATUKSIA LOPUKSI

Tämän tutkimukseni aikana minulle on välittynyt Emiliestä miellyttävä kuva lahjakkaana taiteilijana ja laulunopettajana, jolle opettaminen oli kutsumustyötä. Mitä pidemmälle työni on edistynyt, sitä mielenkiintoisempi persoona hänestä on kuvastunut silmieni eteen. Hän on pitänyt minut herpaantumatta otteessaan aivan alusta asti. Emilie vaikuttaa olleen työlleen ja oppilailleen täysin omistautunut. Lehtikirjoituksetkin antavat kuvan siitä, että oppilaat pitivät hänestä ja hän heistä. Emiliellä tuntuu myös olleen opettajalle hyvin tärkeä piirre: tiedonjano ja halu oppia uutta. Sen todistavat monet opintomatkat ulkomaille.

Vaikka tietojen saanti Emilien elämänvaiheista oli haasteellista, sain kuitenkin kootuksi ne suhteellisen yhtenäiseksi aikajanaksi. Jossain vaiheessa aloin tuntea hänet jopa hyvinkin läheiseksi sukulaissieluksi. Emilien taiteilijaolemus on välittynyt eteeni huomattavasti helpommin kuin yksityinen persoona. Sanomalehdistä luettavissa olleet tapahtumat ovat asiallisesti uutisoituja eikä niissä ole mm. yksityiselämää koskevia juoruja. Ainut mahdollisuus saada tutustua Emilien henkilökohtaisempaan puoleen ovat jo mainitut säilyneet kirjeet. Niihin minulla ei valitettavasti kuitenkaan tässä vaiheessa ole ollut mahdollisuutta tutustua. Minulla ei myöskään ole tiedossa niiden varsinaista lukumäärää. Olen kuitenkin pyrkinyt tutkimieni lehtien välityksellä aistimaan ja luomaan hänestä myös persoonallista kokonaiskuvaa, mikä on tietysti täysin subjektiivinen näkemykseni.

Samoin ovat käsitykseni Emilien laulu- ja opetusmetodeista omien pohdintojeni tulosta tutkiessani häntä opettaneita laulajia. Näitä menetelmiä on enää mahdotonta aukottomasti selvittää. Viimeisistä Emilien opetustunneistakin on todennäköisesti yli sata vuotta aikaa, joten Emilien oppilaitakaan ei ole enää kertomassa opettajastaan. Harmi, ettei hänen tullut kirjoitettua edes minkäänlaista laulajan opasta, sillä uskon hänellä kuitenkin olleen siihen kykyjä. Viittaan tässä hänen muiden lähisukulaistensa kirjallisiin taipumuksiin. Emiliellä on ollut laulunopettajia, ainakin nuoruudessaan, joista en ole saanut tietoja. En

kuitenkaan usko, että listasta olisi jäänyt pois joku oleellisesti merkittävä henkilö.

Minulle on ollut yllätys huomata, että Emiliestä ei tunnu olevan jäljellä ainoatakaan kuvaa. En tiedä, onko niitä koskaan edes oikein ollutkaan. Toisaalta voisi kuvitella, että Emilie veljensä tavoin olisi antanut kuvata itsensä esimerkiksi suurina merkkipäivinä. Kuvastaako tämä sen ajan naisten asemaa yhteiskunnassa vai Emilien halua varjella yksityisyyttään? Tätä voi ainoastaan arvailla.

On valitettavaa, että omana aikanaan näinkin merkittävä laulupedagogi on jäänyt nykyään lähes kokonaan vaille huomiota. Tässä olisi selvästi tarvetta laajempaan tutkimustyöhön. Se saattaisi kuitenkin edellyttää myös mahdollisten ulkomaisten lähteiden tutkintaa. Opinnäytetyöni antaa mielestäni hyvän pohjan jatkotutkimuksia ajatellen. Toivon joskus voivani itsekin vielä palata Emilien mielenkiintoiseen maailmaan.

5 LÄHTEET

Sanomalehdet

Kansalliskirjasto. Historiallinen sanomalehtikirjasto.
www.kansalliskirjasto.fi/kokoelmatjapalvelut.html

Finland nro 41 s. 3, 19.2.1886

Finland nro 173 s. 3, 27.7.1888

Finlands Allmänna Tidning nro 261 s. 1, 10.11.1870

Finlands Allmänna Tidning nro 279 s. 1, 30.11.1871

Finlands Allmänna Tidning nro 277 s. 1, 28.11.1873

Folkvännen nro 241 s. 2, 15.10.1884

Helsingfors Dagblad nro 196 s. 1, 25.8.1868

Helsingfors Dagblad nro 245 s. 1, 21.10.1868

Helsingfors Dagblad nro 128 s. 1, 7.6.1870

Helsingfors Dagblad nro 188 s. 2, 14.7.1873

Helsingfors Dagblad nro 280 s. 2, 14.10.1873

Helsingfors Dagblad nro 290 s. 3, 24.10.1873

Helsingfors Dagblad nro 25 s. 2, 27.1.1874

Helsingfors Dagblad nro 136 s. 2, 21.5.1874

Helsingfors Dagblad nro 252 s. 2, 16.9.1876

Helsingfors Dagblad nro 339B s. 2, 12.12.1876

Helsingfors Dagblad nro 155 s. 3, 11.6.1882

Helsingfors Posten, mikrofilmi ajalta 16. -26.4.1905. Åbo Academi.

Helsingin Sanomat nro 99A s. 5, 30.4.1905

Hufvudstadsbladet nro 277 s. 2, 28.11.1871

Hufvudstadsbladet nro 117 s. 2, 23.5.1874

Hufvudstadsbladet nro 195 s. 4, 20.8.1889

Hufvudstadsbladet nro 240 s. 1, 7.9.1893

Hufvudstadsbladet nro 191 s. 2, 18.8.1895

Hufvudstadsbladet nro 244 s. 2, 9.9.1902

Kansan lehti nro 20 s. 1, 22.5.1969
 Morgonbladet nro 222 s. 3, 25.9.1873
 Morgonbladet nro 117 s. 2, 23.5.1874
 Morgonbladet nro 226 s. 4, 30.9.1875
 Nya Pressen nro 225A s. 1, 19.9.1888
 Nya Pressen nro 312 s. 2, 16.10.1893
 Nya Pressen nro 215 s. 2, 19.9.1910
 Pohjois-Suomi nro 36 s. 2, 12.5.1877
 Sanomia Turusta nro 35 s. 1, 28.8.1868
 Suomalainen Wirallinen Lehti nro 109 s. 2, 11.9.1869
 Suomalainen Wirallinen Lehti nro 242 s. 2, 19.10.1885
 Suomalainen Wirallinen Lehti nro 38 s. 1, 15.2.1905
 Uusi Suometar nro 81 s. 4, 11.10.1869
 Uusi Suometar nro 82 s. 2, 14.10.1869
 Uusi Suometar nro 88 s. 4, 7.11.1870
 Uusi Suometar nro 53 s. 3, 2.5.1877
 Uusi Suometar nro 244 s. 1, 18.10.1884
 Uusi Suometar nro 184 s. 2, 9.8.1888
 Vikingen nro 86 s. 1, 25.10.1873
 Åbo Posten nro 63 s. 2, 2.6.1874
 Åbo Tidning nro 128 s. 3, 13.5.1886
 Åbo Tidning nro 195 s. 4, 22.7.1888
 Åbo Underrättelser nro 100 s. 1, 22.8.1868
 Åbo Underrättelser nro 101 s. 1, 25.8.1868
 Åbo Underrättelser nro 116 s. 1, 30.7.1870
 Östra Finland nro 30 s. 2, 7.2.1887

Aikakauslehdet

Finsk Tidskrift nro 4, Gustaf Juhan Mechelin 1.1.1928. Åbo Academi.
 Veckans Krönika nro 38 – 39, 24.11.1917. Varastokirjasto.

Kirjallisuus

Brown, William Earl 1931. Vocal Wisdom. Maxims of Giovanni Battista Lamperti (1893). Master of Marcella Sembrich, Stagno, Hastreiter and Other Famous Singers. Recorded and Explained by His Pupil and Assistant William Earl Brown. New York U.S.A. Kessinger Legacy Reprints. Kessinger Publishing, LLC, 45 – 46.

Dahlström, Fabian 1982. Sibelius-Akatemia 1882 – 1982. Sibelius-Akatemian julkaisuja. Helsinki: Sibelius-Akatemia. 1, 49.

Dahlström, Fabian & Salmenhaara, Erkki 1995. Suomen musiikin historia 1. Ruotsin vallan ajasta romantiikkaan (Keskiaika – 1899). Helsinki: WSOY. 492, 514 – 515.

Garcia, Manuel & Garcia, Beata. Hints on singing (1894). Translated from the French by Beata Garcia. New & Revised Edition (2. painos). Hermann Klein. New York U.S.A. Kessinger Legacy Reprints. Kessinger Publishing, LLC. 4, 13, 39.

Gutzmann, Herman 1913. Äänenmuodostamisesta ja äänenhoidosta. (suom. Maasalo, Armas). Laulunopettajayhdistyksen julkaisuja II. Jyväskylä: K. J. Gummerus O.Y. 44.

Heikinheimo, Seppo 1995. Oskar Merikanto ja hänen aikansa. Helsinki: Kustannusosakeyhtiö Otava, 325.

Krohn, Helmi 1927: Suomalaisen oopperan ENSIMÄINEN TÄHTI Emmy Achtén elämä ja työ. Helsinki: Kustannusosakeyhtiö Otava, 29 – 30.

Magiera, Leone 1992. Luciano Pavarotti metodi ja myytti. (suom. Eija Kouvo). Budapest Unkari: Kustannusosakeyhtiö Puijo, 88.

Iso Tietosanakirja 4 GOTTLUND-IHMELS 1932. Hebbe, Signe. Helsinki: Kustannusosakeyhtiö Otava.

Iso Tietosanakirja 4 GOTTLUND-IHMELS 1932. Idun. Helsinki: Kustannusosakeyhtiö Otava.

Pakkanen, Outi 1988. Pariisin primadonna Aino Ackté. Suuret Suomalaiset 1-4. Porvoo: Werner Söderström Osakeyhtiö, 21, 93, 95, 105, 122.

Roger, Gustave: Carnet d'un ténor (1880), (avec préface de Philippe Gille et notice biographique par Charles Chincholle), Notice biographique: V. Kessinger Legacy Reprints. Kessinger Publishing, LLC.

Sukuseura Mechelinus 2005. Leo ja muut Mechelinit: kirjan verran sukua. Tampere: Klingendahl Paino Oy. Taulut nro 642 ja nro 643.

Äänitteet

Historical Aino Ackté Collected recordings 1902 – 1913, Wagner: Einsam in trüben Tagen (Lohengrin) "Le rêve d'Elsa". Helsinki. Ondine Inc.1996.

Sähköiset lähteet

Amalie Joachim/Biographies [viitattu 17.7.2012].

www.fembio.org/.../biography.../biography/amalie-...

Boijer, Gustaf Magnus - Genealogy Data [viitattu 16.7.2012].

www.pp.htv.fi/lkivinie/tiedemiehia/dat1443.htm

Gustave Roger/Paul Frecker - Nineteenth Century Photography [viitattu 26.7.2012].

www.paulfrecker.com/pictureDetails.cfm?...

HisKi - Historiikirjat [viitattu 28.6.2012]. <http://hiski.genealogia.fi/historia/>

[Historical Dictionary of the Music and Musicians of Finland/Mechelin](http://www.historicaldictionaryofmusic.com/Finland/Mechelin) [viitattu 16.7.2012].

Hur lät Jenny Lind, Christina Nilsson och Signe Hebbe? [viitattu 26.7.2012]. En studie av sångskolor och röstideal under 1800-talet. Elisabeth Hellström. C-uppsats 2007. Institutionen för musikkvetenskap. Uppsala universitet. 2, 12, 16-17, 22-23, 25-26, 28. [Pikakatselu](#)

Henkilögalleria: Abraham Ojanperä [viitattu 12.2.2012].

http://www.kirjastovirma.net/henkilogalleria/Ojanper%C3%A4_Abraham

Merkkihenkilöitä: Ida Basilier-Magelssen [viitattu 11.2.2012].

<http://merkkihenkiloita.blogspot.fi/2008/11/ida-basilier-magelssen.html>

Richard Faltinin (1835 – 1918) elämä [viitattu 26.7.2012]. Sångföreningen - Lauluyhdistys 1871 – 1884. Riikka Siltanen 2010. Opinnäytetyö. Helsinki. Metropolia. 18. [Pikakatselu](#)

Salmonsens konversationsleksikon/ Anden Udgave/ Bind VIII: Fiévée - Friehling/ Finland/ 92.

<http://runeberg.org/salmonsens/2/8/0107.html>

Sociétaires: M [viitattu 13.8.2012]. <http://hector.ucdavis.edu/sdc/MainRoll/M.htm>

Sukuseura Mechelinus - Etusivu [viitattu 14.7.2012]. www.mechelinus.fi/

Suomen musiikkitiede 100 vuotta: juhlasymposiumin satoa [viitattu 25.7.2012]. Ulla-Britta Broman-Kananen. Emilie Mechelin och Emma Engdahl: inhemska operaprimadonnor på Nya Teatern i Helsingfors. [Pikakatselu](#)

The Life of Pauline Viardot: Her Influence on the Music and Musicians of Nineteenth Century Europe [viitattu 21.7.2012]. Article by Katherine LaPorta Jesensky January 1, 2011. Page 31.

www.readperiodicals.com/

Wikipedia. Adée Flodin [viitattu 11.8.2012]. http://fi.wikipedia.org/wiki/Ad%C3%A9e_Flodin

Wikipedia. Alfred Reisenauer [viitattu 17.7.2012]. http://en.wikipedia.org/wiki/Alfred_Reisenauer

Wikipedia. coup de glotte [viitattu 14.8.2012]. http://en.wikipedia.org/wiki/Coup_de_glotte

Wikipedia. Emma Engdahl [viitattu 25.7.2012].

http://sv.wikipedia.org/wiki/Emma_Matilda_Engdahl-J%C3%A4g...

Wikipedia. Emmy Achté [viitattu 14.8.2012]. http://fi.wikipedia.org/wiki/Emmy_Acht%C3%A9

Wikipedia. Giovanni Battista Lamperti [viitattu 14.8.2012].

http://en.wikipedia.org/wiki/Giovanni_Battista_Lamperti

Wikipedia. Ida Basilier [viitattu 25.7.2012]. http://fi.wikipedia.org/wiki/Ida_Basilier

Wikipedia. Isidor Dannström [viitattu 26.7.2012].
http://sv.wikipedia.org/wiki/Isidor_Dannstr%C3%B6m

Wikipedia. Leo Mechelin [viitattu 28.6.2012]. http://fi.wikipedia.org/wiki/Leo_Mechelin

Wikipedia. Manuel Garcia (baritone) [viitattu 14.8.2012].
http://en.wikipedia.org/wiki/Manuel_Garc%C3%ADa_%28baritone%29

Wikipedia. Nya Idun [viitattu 17.7.2012]. http://sv.wikipedia.org/wiki/Nya_Idun

